

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
909 N. Franklin Street
Philadelphia 23, Pa.

Квітень

4

April

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Листування й передплату висилати
на адресу:

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Річна передплата у Злучених Штатах
Америки \$3.00

Річна передплата для нечл. \$3.00

Річна передплата в Канаді \$3.00

Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.

Річна передплата в Австралії 1½ ф. ст.

Річна передплата у Франції . 900 фр.

Поодиноке число 35 центів

Зміст:

Н. Пазуняк: Воскресний День
Г. Черинь: Бабуся пече...
Стах: Лист від далекого брата
У проводі гетьманського руху
Л. Бурачинська: Великодня паска
І. Книш: Одна з перших
З. Колос: Ніна і Ляріса
А. Галан: Якщо б я дуже любила...
Ф. Сорока: Лист до куми
Л. Бура: До нових завдань
О. Климичин: Перша голова США
Нові книжки: „Чудасій“
Хор 10 Відділу США
Комісія Прав Жінок
Для Енциклопедії Українознавства
N. Pazuniak: Easter Day
L. B.: Easter Paska
Шкільне харчування
Є. Янківська: Суха шкіра
Молодим господиням
О. Гаєвська: Весна іде
О. Кобець: Лисиця і півник
Чо.: Писанку писала...
Н. Наркевич: Лесіна квітка
Вісті з Централі
Ухвали Річних Зборів США
При громадській роботі
Д. Ярославська: Її Нью Йорк

Світлина на обгортці: „Писанка“

ДО НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ У КАНАДІ

Наших передплатниць у Канаді,
що надсилають передплату до на-
шої представниці п-ні Ольги Лу-
комської в Едмонтоні, прохаємо
вплачувати належність грошовим
переказом, а не чеком, бо при пе-
реміні чеків втрачається кількаде-
сять центів.

Адміністрація „Н. Ж.“

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

Subscription in the United States
of America \$3.00 per year, half year
\$1.75. Subscription in Canada \$3.00
per year, half year \$1.75. Subscription
in England 1¼ pound sterling per
year. Subscription in Australia 1½
pound sterling per year. Subscription
in France 900 francs, per year.
Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.
Single copy 35c

ПРЕДСТАВНИЦТВА „НАШОГО ЖИТТЯ“

КАНАДА:

Mrs. Olga Lukomska
14386 Park Dr.
Edmonton, Alta.
Canada

ФРАНЦІЯ:

Mme. Nina Kovalenko
5, rue Gasnier Guy
Paris 20
France

АВСТРАЛІЯ:

Mrs. V. Levytsky
69 Maxham Rd.
Old Toon Gabbie NSW
Australia

АНГЛІЯ:

Mrs. Vira Smereka
36, Temple St.
Heaton, Bradford Yerk.
Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Читайте книжку
ІРИНИ КНИШ:

Іван Франко й рівноправність жінок

Багато ілюстрована книжка

ЦІНА 1.50 ДОЛ.

Замовляти в Централі США

НА ЦІЛІ США

Ленсинг, Миш.

На коляду 37 Відділу США у
Джексоні і Албіоні зложили: по 5
дол. Ст. і Христя Пилипчуки і Вас.
і К. Рогачі, по 3 дол. п-во І. Мимо-
хід, д-р і пані Пилипчуки, по 2 дол.
шп. Софія Дубіна, С. і К. Луци-
шини і Микола Даниловський, по
1 дол. Олександр Свицинович,
Софія Тимченко, Іван Козицький.
У Ленсингу зложили: 7 дол. п-во
Теодор і П. Філі, по 5 дол. п-во М.
і М. Мальовані, А. і Я. Мальовані,
І. і В. Міронюки, проф. і М. Ов-
чинники, шп. А. Забродська, Тео
Забродський, по 3 дол. п-во М. і
О. Якимові, А. Наконечна, С. За-
бродський, по 2 дол. шп. Б. За-
бродський, Леся Забродська, Г.
Нейборовський, Л. Гудований,
п-во І. і М. Старобранські, А. і С.
Пилипшини, шп. А. Полегонька,
Т. Стенькевич, по 1 дол. шп. А. Гу-
дзєва, К. Лівандовська, П. Дани-
ловська.

Бруклін, Н. Й.

На коляду 21 Відділу США зло-
жили: 5 дол. п-ні Федоришин, 2
дол. п-ні Цебрівська, по 1 дол. шп.
Стефанишин, Слободян, Баран,
Рейнерович, Бішко, Палашук, Мал-
ко, Бурбуляк, Масник, Зарицька,
Глушко, Корейко, Дика, Канюка,
Цюпа, Кіх, Вітюк, Балко, Скібен,
Пелеш, Посікура, Лукасевич, Ткач,
Древняк, Фелестин, Андрушка,
Сорока, Кравчук, Сколоздр, Тур-
чин, Кіх, Занько, Бойсюк, Пань-
чишин, Когут, Кунька, Висоцький,
решта дрібними. Разом зложили
47 дол.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „НАШОГО ЖИТТЯ“

Відділ 47 США, Рочестер, Н. Й.

Збірка членок на загальних збо-
рах 30 грудня 1956 і ширших збо-
рах 3. березня, 1957. Зложили
пані: по 2.00: Анна Капіган, Маг-
даліна Мартинович; По 1.00: Оле-
на Харамбура, Ольга Малинівська,
Людмила Демиденко, Марія Кра-
марчук, Марія Холєвчук, Софія
Семанюк, Марія Крижанівська,
Софія Онуфрик, Орися Костинок,
Софія Годованець, Мирослава
Приймак, Анастасія Смеречинська,
Анна Чернобиль, Євгенія Черно-
писька, Ольга Павлишин, Ірина О-
стапюк; По .50: Анна Смеречин-
ська, Стефанія Вошук, Марта Шу-
ровська. Разом 21.50.

З подякою.

Редакція „Н. Ж.“

Воскресний День

Містерія народження і Воскресення Христа хвилювала від віків допитливі уми світу й сповняла надхненням мистців. Тема Христа вічна. Вона живе і розвивається в мистецтві всіх часів, починаючи від раннього середньовіччя — в мініатюрах книг, в статуях-дереворізьбах, згодом у фресках святинь та величних полотнах майстрів ренесансу й барокко, аж до наших часів. Коли ж ця тема живе в мистецтві, то вона живе і діє в душі людства. З людської душі рветься вона, щоб проявитись у світі в мистецькій творі у руках вибранців Божих. Великий мистець впродовж віків неначе священнодіє, приступаючи з трепетом до великої Божої Тайни, щоб представити її людству в новому, йому тільки видимому світлі. Перетворена в душі мистця подія ясніє новими барвами в його творі. Вона живе в Людині, що не стратила Божої подоби і живе в віках, і до тепер...

Факт Воскресіння Христового, незаперечуваний навіть істориками-скептиками, служить для філософів-ідеалістів, як незбитий доказ Божеськості Христа, як доказ остаточної перемоги первня добра над первнем зла у світі, світла життя над темінню смерті та про Логос, Бога-Слово, як альфу й омегу життя.

Світ завжди ділився на тих, що як мирноносиці увірували в першу вістку у воскресіння Христа, возрадувались і пішли благовістити, світові про велику перемогу Непоборного, і на тих, що як невірний Тома не ймуть віри і ладні б укласти пальці свої у ще свіжі ра-

ни Його, щоб переконатись — Він це, чи ні?

Є народи, що в більшості сприймають розумом Христа і засвоюють Правди Його через докази логічної послідовності. Це західні нації. Вони пішли слідами евангельського Томи і стали згодом колицкою раціоналістичного мислення.

Є ж народи, що в більшості сприймають Христа істотою душі своєї, серцем своїм, і віри їхньої ніякі протидокази не зломлять. До тих народів належить український нарід, що сприйняв істину воскресіння Христового, як ті евангельські мирноносиці.

„Христос Воскрес“, — звіщає в тисячне споконвічний власник українського чорнозему, звіщає тоді, коли його грабують і нищать, коли орди чужих наїзників нівечать добро і святощі батьків і дідів його, коли, оручи рідну ниву, виорує порубані ворожою шаблюкою черепи прадідів своїх; „Христос Воскрес“, — возвіщає він і тоді, коли буйні голови свої кладуть сини його в обороні отчизни любові. „Христос Воскрес“, — звіщає він і підноситься з руїн виборювати нове життя, щоб у нім засяло Сонце Правди. „Воістину Воскрес“, — падає в одвіт із сотисячі грудей, із грудей народу, бо вірить він у воскресний день, у день перемоги правди на землі, добра над злом, життя над смертю. І віри його схитнути ніхто ще не здолав.

Довгі, як вічність, хвилини, години, і дні мук і смерті попереджали день воскресний Христа. І

здавалось прибічникам і учням Христа, що настала непроглядна ніч. Ридання Матері Святої сколихнуло землю, коли замучене тіло її Первенця здіймали з хреста. Сотні янголів, як на фресках славетного Джіотто, голосили й заломлювали в розпачі руки над муками і смертю Богочоловіка і болем Матері Його... Та ось минули дні безнадії і прийшов День Воскресний і новим неземським сяйвом заясніла Христова постать, заясніла для всіх народів світу... Промінь саява того святого замандрував і в далеку Україну і осинив душу народу, що увірував у Нього. І несе він той промінь віками у серці своїм: крізь бурі війн, крізь лихоліття чужих займанщин, крізь каторгу заслань... Довга, як вічність, терниста дорога українського народу, й здається не бути вже дню, бо темін оповила непроглядною паволокою всі закутини землі його, закинула одних синів і дочок його на Сибір, других розсіяла по світі... Безсмерним зберігся тільки промінь від саява Воскресіння Христового в глибині душі його, незломна віра в перемогу правди, у світлий День Воскресний, що гряде в будуччині після ночі мук. З тим променем, віримо, дійде той нарід до своїх вершин, щоб здійснились пророчі слова великого Шевченка:

„Церква-домовина
Розвалиться, а з-під неї
Встане Україна
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти.“

Наталія Пазуняк

Бабуся пече паски

Вже п'ятниця Страстна, і до вечірні
Із церкви задзвонили дзвони мирні,
Старенька глянула — о, вже надворі й ніч!
Себе перехристила, потім піч
Й, зітхаючи, з духмяної печі
Виймати стала баби й куличі.
Ну, що ж, паски, сказати б, ще так-сяк:
Хрести на них і кольоровий мак,
Родзинки в них і масло, й всяка сить,
А тільки радість з тіста не пашисть.
Як не міси, як не печи — удасться
Така, як і сирітське наше щастя. —
А доля наша вже усім відома...
Не так, не так воно було вдома:

Три місяці складаєш ті ячка,
Муки збереш світлішою з пів дечка,
З півпляшки рижієвої олії;
За шинки шмат онука гуси пасла,
За полотно десь виміняли масла,
В сусідки випросиш родзинок жменю...
Два тижні до Великодня ячменю
Посієш в мисочці — зійде, як щастя перше!
(О, часу на таке нема, у нас тепер вже!)
Затопиш піч, спечеш — і вийде паска
Легка й весела, наче Божа ласка,
Пухка, й пахуча, як з берези сік —
І все вдатніша, краща все щорік!

Лист від далекого брата

— Христос Воскрес!

У Кошурові цвіте вже ряс, проліски й медунки. Барвистий килим квіття оживляють рої бджіл, джмелів. У теплому, весняному сонці віється духмяна пахоть. Кос примостився на найвищому дереві, дивиться у розлогий світ, що сягає десь, аж поза Побірки, до Чубової Стінки, Бабурових левад та посвистує на подобу солов'я. Несміло визирають із трави перші фіялки.

— Христос Воскрес!

Кухонний стіл, той довжелезний, на хрещатих ногах, покритий сніжно-білим обрусом, завітчанний барвінком. Пороса з хроном у зубах, гиндик, шинка, ковбаса, мазурки і гордовиті „баби“ з люкрованими головами.

Усі веселі й добрі. Сходяться селяни з побажаннями й писанками: вусатий Артемон, похмурий Онисько, козацький, мов запорожець Данило Квас, Григор Мазур із писанками, на яких Благовіщення й Розп'яття, крепко вже підхмелений Василь Шминдер, спокійний, увітливий Денис, очайдушний Капіра, Федір Палений та інші, інші...

— Христос Воскрес!

У городі вже позамітані, прибрані алеї, грядки, мов малі пів-

ланки, „під шнур“ виплекані руками Горпини, Василини та інших „маминих дівчат“. Тюльпани вже збираються цвісти, розквітають черешні — буйна прикраса городу, лісу та ферми у цю пору. Радісно й весело на душі і серці. Стільки щастя, що аж не знати, що з ним робити!

— Христос Воскрес!

По обіді тихцем викрадаємось до Бобіків. Маю завжди страх перед пістеричним, диким Вацьом. Бобік уже залитий, верзе теревені, але зустрічає нас радісно, гостинно. Ковбаса, горілка, пиво. У головах шумить, як в улію. Вертаємось на непевних ногах через Кошурів. Німець*) вертає, блідий, мов стіна. Сідаємо серед рясту, щоб витверезитись трохи й не зрадитись перед батьками. Високо, високо десь дзвенить у блакиті жайворонок, про народини якого розповідає легенда:

— Коли ще Христос ходив по землі й вістив великі слова любови, трапилось, що йшов раз ранньою весною у супроводі малого янголяти. Земля була ще сіра та порожня, ані стебелини травиці, ані однієї пташки.

*) Німець — так жартівливо звали його, одну з сестер.

Христос ішов сумний, задуманий. Тоді той малий повшук — янголик вхопив грудку землі й шпурнув нею високо, високо, просто у блакитне небо. Аж Христос підвів очі й дивився за нею. І враз ця грудка землі ожила, розпостерла крильця й почала поволеньки спадати на землю, видаючи з себе срібний, мов дзвіночок спів.

І прокинувся враз із задуми Христос, а обличчя його просяяло усміхом.

І вже від тоді жайвор появляється перший провесною, здіймається високо, високо, а потім зі співом спадає поволі на землю.

— Христос Воскрес, сестро!

Замість святочних побажань посилаю тобі жменю цих спогадів далеких, зліплених невірною рукою, але бучих живою кривлею нашого дитинства.

5. березня 1957.

Твій Стах

Примітка. Письменниця Галина Журба дозволила ласкаво на надрукування цього Великоднього листа від свого брата, що ще раз і з подібною силою відтворює враження „Далекого світу“.

НАШЕ ЖИТТЯ --- КВІТЕНЬ 1957

Щасливих Свят Воскресення Христового

ДЛЯ УПРАВ І ЧЛЕНОК ВІДДІЛІВ СУА, УПРАВІ СВІТОВОЇ ФЕДЕРАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ І ЧЛЕНАМ-ОРГАНІЗАЦІЯМ СФУЖО, ВСІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ГРОМАДІ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ І НА РІДНИХ ЗЕМЛЯХ, ПРИХИЛЬНИКАМ СУА, ЧИТАЧАМ „НАШОГО ЖИТТЯ“

складають

Головна Управа Союзу Українок Америки
Редакція і Адміністрація „Нашого Життя“

У проводі гетьманського руху

Нам відомі з нашої історії пастати гетьманш, які проводили велику державно-творчу, організаційну чи пропагандивну роботу в тіні своїх чоловіків чи синів. Їх імена закріплені в історичних документах, в усній словесності, думках чи переказах. Але наслідно по жіночій лінії гетьманська булава не була, бо на рідній землі при виборності гетьманського уряду тієї потреби не було.

У твердих умовах сучасної дійсності на рідних землях чи на еміграції відпали інші можливості продовження гетьманського насліддя. Тому вже на похороні бл. п. Гетьманича Данила дня 2. березня 1957 проголошено його сестру Марію Скоропадську де Монтрезор провідником гетьманського руху та правним наслідником монархічних традицій.

Треба відмітити, що якраз по жіночій лінії теперішні представниці роду Скоропадських — це безпосередні нащадки наших старих, великокняжих династій Рюриковичів і Гедиминовичів і через них — визначних династій Візантії, Англії, Швеції, Литви, Московії, Польщі та Фляндрії. По чоловічій лінії рід Скоропадських посьвоячений із найвизначнішими козацькими і шляхетськими родами України. (Генеалогічні таблиці роду Скоропадських уложені О. Прицаком.) Тітка гетьмана Павла, Єлисавета Милорадович, була відомою громадською діячкою Пол-

тавщини, меценаткою Народньої Бібліотеки, опікункою недільних шкіл і фундаторкою Наукового Т-ва ім. Шевченка у Львові.

Проголошенням із дня 2. березня вперше у нашій історії зайняла наслідне становище у гетьманській ієрархії жінка. Ця позиція припала Марії Скоропадській-Монтрезор випадково. Невблаганна судьба передчасно забрала їй батька і брата. Марія Павловна може й ніколи не готувалась зайняти це становище. Правда, політична атмосфера роду Скоропадських була для неї, як найстаршої в родині, напевне не чужою. Вона зростала в ній і в серйозної молоді дівчини скоро розвинулись поважні зацікавлення. Вона бажала придбати медичну освіту й цьому їй бажанню батьки пішли назустріч. У Швайцарії вона студіювала медицину й закінчила її із спеціальністю ортопеда, яку пізніше виконувала у фаховій праці. Подружжя з графом Адамом де Монтрезором збагатило її особисте життя. Її чоловік, нащадок давнього бретонського роду був не тільки поетом, але й визначним публіцистом. Їх дім у Варшаві був осередком живої праці усього гетьманського середовища, бо граф де Монтрезор був активним діячем гетьманського руху. Це й спричинило пізніше його ув'язнення у Березі Картузькій. У поворотній дорозі звідтіля захопили

його у Ковлі большевики, де він їх рук згинув.

Доля не обдарувала подружжя Марії Павловни власними дітьми. Але коли передчасно померли три брати, zostались при житті ще дві сестри, так що по жіночій лінії родове насліддя закріплене.

Пригадується інша жінка на чоловічій політичній позиції, яку обняла у вирішній мент. Єлисавета II стала теж випадково королевою Англії. І хоч її молодість, здавалось, не уздібнювала її до керування великою імперією, проте всі державницькі сили Англії піддержали її. Добро великої імперії вимагало збереження і скріплення династії і молода королева стала вкортці найпопулярнішою особою Комонвелту. І хоч країною потрясають важкі удари, проте династія її міцно закріплена. У недавньому заснуванні нової держави Гана, королівську родину репрезентувала принцеса Маргарита.

Нелегка буде позиція Марії Павловни. Вся еміграція в ідеологічній та географічній розтіці. На рідних землях знов велика „Руїна“ Обеднання хоч би своїх одноподумців та спрямування їхніх змагань до однієї Великої Цілі — лежить перед нею. Та ми віримо, що Вона — жінка, зуміє це перевести. З її особистими прикметами, з її багатим минулим вона зуміє подолати й цьому великому завданню. Українське жіноцтво вітає її на цьому пості й бажає сил і успіхів у праці. Щастя Боже!

Великодня паска

Великодній стіл пов'язаний для нас із святочними спогадами. Його символічне значення, естетичний вигляд і смачний зміст завжди зворушують хоч би й над причиною того ми не застановлялись. Бо ж над усіма цими дарами спочило слово Боже, поблагословило наш харч.

Осередком Великоднього стола — це пасхальний хліб — паска. Велична й рум'яна — вона пишеться по середині всіх Великодніх дарів і притягає очі до себе. Бо ж їй присвячували найбільше уваги українські господині і довкруги неї сплелось найбільше повір'я й легенд.

Паска — це хліб, підставна пожива хліборобського народу. Але в святочному часі її значення поглиблюється. Вона пригадує, що під час Тайної Вечері Спаситель востаннє поділився хлібом із своїми учнями і під постаттю хліба і вина Він відвідує нас до сьогодні. Тому паска є необхідним складником свяченого.

Спекти гарно паску — це гордість і втіха кожної господині. В різних околицях паска приймає різну форму що її віками устійнив місцевий звичай. В засаді — це кругла хлібина з пшеничного тіста, що багато прикрашена везерунками з тіста — „хрестами“ „пташками“, „шишками“. Але в укладі цих прикрас, у добірності тіста, у спеченні його лежить краса і своєрідність цього обрядового печива.

Печення паски починається звичайно в середу або четвер, особливо в околицях, де родить збіжжя. Там господині — майстри в печенні і муки подостатком, отже пасок буває багато. Це є важлива подія, отже тому не лишають її на останній день. Найкращу з пасок призначають на свячення, інші йдуть на звичайне харчування чи подарунки.

У горах або в бідніших людей печуть паску в суботу. Там буває тільки одна паска, а нераз паска-посестра (друга, призначена на подарунки). Замітне те, що в горах, де жінки не такі досвідчені у печенні тіста, з паскою печуть ще щось дрібного, немов на пробу. У

гуцулів це зветься „віхопник“, у бойків „паланиця“. Це є малий бохончик, що його всаджають перед печенням, або разом із паскою і виймають, щоб переконатись про те, чи вдалось тісто.

Всаджування паски у піч — це важлива функція. Для цього служить окрема лопата, що її до нічого іншого не вживають. Звичайно всаджує паску господиня, але є околиці, де це виконує господар (Мшанець, коло Старого Міста). Всадивши, виконує лопатою певні рухи, що мають благословити, або принести щастя тій хаті. Наприклад закреслює хрест на стелі, потім злегка вдаряє всіх по голові, також іде до стайні і вдаряє лопатою кожну худобину. Або соває лопатою поверх вікон і дверей і примовляє:

— Ти нетлена божко, іди собі на двір, тобі тут не вольно бути! (Гуцульщина). Це вже звучить як заклинання якоїсь нечистої сили, що непокоїть домашнє вогнище...

Як довго паска печеться, мусить бути спокій у хаті. Не вільно нікому сісти, бо паска могла б „сісти“ а це був би злий знак. Також трищина на пасці — це для родини погано, бо в тому році хтось із родини може вмерти. Це все при знаки, яке значення має для господині добре спечена паска. Зрозуміло, що вона вимагає спокою в тому часі. Найкраще це видно на Гуцульщині, де на час печення чо-

ловік і челядь виходять із хати. Хтось із них пильнує, щоб до хати ніхто не входив. А жінка зостається сама із своїм призначенням. Вона не тільки закладає піч дерев'яним кругом, обмашує його і затулює шматами.

Але починає другу частину дії — заклинання. Зав'язує червоною волічкою стіл а крайкою жердку над постіллю і примовляє, примовляє... Щоб зберегти, закріпити такою дією домашнє вогнище.

Коли вже паска вийде з печі — її перше місце на столі — там, де вона буде пишатись серед свяченого. А вже коли простигне, ховають її аж до того часу, коли разом із іншими Божими дарами понесуть святити.

Свячення паски завершує її велике призначення. З нею спішать усі чимскоріше додому, щоб розговітись. Але це з'язане з певною церемонією. Наприклад на Гуцульщині несуть паску до стайні, кладуть її тричі на хребет корові, а щойно тоді несуть до хати. Потім кладуть усе на стіл, газдиня за свічку і притулює її до паски. Всі моляться й кінчать побажанням:

— Абисмо дочекали й на рік святого Воскресення, абисмо діждали святу дору споживати і від нарік і поза нарік і рік від року, доки Бог призначить віку і щоб маржина миром була. Христос Воскрес!

Л. Бурчинська

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ГОСПОДНЬОГО

Головній Управі і членкам Союзу Українок Америки

бажають

„ДОЧКИ УКРАЇНИ“ — 42 ВІДДІЛ СУА У ФІЛАДЕЛФІ

За Управу:

Анна Бойко, почесна голова

Зиновія Левицька, секретарка

Марія Пашук, голова

Одна з перших

(До роковин Олесі Бажанської-Озаркевич)

* 30. XII. 1886 — † 15. VII. 1906

Однначка о. Порфірія Бажанського, що повдовів, коли дитині було 2½ року, дістала від батька дбайливе виховання. Любитель і знавець музики, організатор львівського співочого Т-ва „Боян“, дав їй своїй доні музичне формування попри загальну освіту й зацікавлення літературою. Молоденька Олеся (Ольга Олександра) стала відомою піяністкою й акомпаніюгоркою студентського хору (о-після „Бояна“ й „Бандуриста“), з яким відбувала часті поїздки по різних місцевостях Галичини.

В родинних згадках¹⁾ о. Порфірій Бажанський мав opinio скупаря, автократа й дивака, що в своєму парохіяльному домі у Сороках під Львовом казав побудувати вікна менші від найменшої валізочки, щоб крізь них не могли продістатися злодії. Багатий, але недовірливий ховав усе майно в готівці при собі і це після девальюації привело його на старість до нужди.

Проте в час „дівування“ Олеся Бажанська мала не тільки красу й славу, але й багате віно. Раз-у-раз приїздили на парохію женихи готові до освідчин. Олеся залюбки носила місцевий селянський одяг і з того творилися комічні ситуації, коли приїзжий „кавалер на зальоті“ взявши її за дівчину з челяді, що працювала в горощі, випитував про „паннунцю“, а потім у хаті розпізнавши в „паннунці“ дівчину з городу утікав засоромлений, бо надто необережно гав з нею балакав...

Багатьох контркандидатів мусів перемогти д-р Лонгин Озаркевич (брат Наталії Кобринської), що звінчався з Олесєю 4. VI. 1889 р. Можна це заключати хочби з закінчення його спогадів про Івана Франка:

„...Згадаю ще один факт з життя Франка. В рр. 1880-90 проживав у Львові звінний чеський етнограф Ржегорж, що жив із Франком у добрих

¹⁾ Біографічні відомості завдячую інформаціям сина Олесі Бажанської-Озаркевич, інж. Івана Озаркевича в Торонті.

взаєминах. Той задумавши женитися з Олесєю Бажанською (звісною тоді першою українською піяністкою, а опісля моєю жінкою), упросив Франка, щоб він був за свата. Було це в р. 1887 або 1888. Франко, який з Олесєю Бажанською знався особисто, піднявся тої нічї, з якої одначе нічого не вийшло. Будучи при тій нагоді у неї

Олеся Бажанська-Озаркевич в оточенні родини і гостей. Світлина знята в 1900 р. в городі Озаркевичів у Горюлку. Зліва: Василь Стефаник, Яким Ярема, Микола Заячківський, Олеся з дітьми, д-р Лонгин Озаркевич, її чоловік, Лесь Мартович, тоді коншипієнт д-ра Озаркевича

Olessya Bzhanska Ozarkevich, one of the pioneers of the Ukrainian feminist movement, surrounded by the members of her family and friends.

дома, вписав до її пам'ятника вірш, що зачинався тими словами: „Чом головку ти схизила...“ І такий самий вірш чтив я опісля друкований в одній його збірці поезій, одначе в трохи зміненій формі — не до дівчини, але, здається мені, до друга. Котрий з тих віршів оригінальний, а котрий опісля перероблений, не знаю, і тепер повірити не дається, бо пам'ятник той у часі війни пропав“ (Спомини про Івана Франка, Бібліотека Нового Часу, Львів 1927, стор. 57).

Саме завдяки знайомству з Іваном Франком Олеся Бажанська звійшла до невеличкого гурту молодих українок, що цікавилися громадськими й культурними справами та хотіли самі працювати для національного відродження свого народу. Начитана в світовій літературі, з добрим знанням німецької й російської мови та з власни-

ми авторськими амбіціями — молода піяністка не могла залишитися поза учасницями „Першого Вінка“ з 1887 р. До тієї участі наклонив її І. Франко, якому Наталія Кобринська віддала загальну редакцію першого жіночого альманаху.

Як авторка „Першого Вінка“ виступила Олеся Бажанська з коротким віршиком „Колись було“ (ст. 159), під лад народньої пісні та з оповіданням „Кіндрат“ (ст. 120-139). Герой цього останнього пізнав у часі військових мандрів у Мадяраціні гарну Ізлію й полюбив її. Батько дівчини, заможний господар не хотів віддати доньки за Кіндрата. Ізлія з розпуки втопилася. Кіндрат не забув своєї коханої навіть тоді, коли вернувшись в рідне село — вженився з багатою здовою, щоб облегшити старість сліпому батькові. Накінєць лишов слідом за Ізлією й найшов смерть у ставі. Оповідання написано живо, з динамізмом і гарною мовою.

З того часу Олеся Бажанська близько стояла до тодішніх починів українського жіночого руху. Партія радикалів, особливо Михайло Павлик, висували її на передові місця тоді, коли рвалися взаємини з Кобринською. На першому жіночому вічі у Стрию, 1. вересня 1891 Олеся Озаркевич виступила з проектом періодичного альманаху або газети, за якою стояли радикали. Але коли збори рішили видати новий альманах, як цього хотіла Н. Кобринська, тоді Олеся Озаркевич увійшла до комітету, що мав це видання підготувати. А й тоді, коли був готовий матеріал для нової газети „Рівність“, вона не погодилася підписатись як редакторка, респектуючи авторитет Кобринської.

Дуже рідко траплялися в „Народі“ авторки-жінки. То ж поява нарису „5. V. 1891“ в числах 13—18 за підписом „Оксана“ викликала такий коментар М. Павлика в листі до М. Драгоманова:

„...Не знаю, як Вам подобається „5. V. 1891.“ Воно есенція нашого теперішнього жіночого руху, чи радше

Ніна і Ляриса

Корабель „Грузія“, що віз змагунів ССРСР на Олімпіяду, наближався до Мелборну. Дві жінки надійно глянули на беріг, хоч серце забилося їм тривожно. Одна з них — талановита гімнастка Ляриса Дирій із Києва, хвилювалась: Що принесе їй змаг? А друга — незаметна офіціантка Ніна Паранюк подумала: Чи досягну тут „свободу“?

З цією надією обі ступили на беріг Австралії. Правда, Лярису зустріла врочиство делегація Олімпійського Комітету і вона замешкала разом із іншими змагунками Олімпійському селі. Їй же треба

найвищий ідеал нашого нестругового жіноцтва. Писала О. Бажанська, тевєр Озаркевичка“ (Перешка Мих. Драгоманова з Мих. Павликом, Чернівці, 1910, вид. Л. Когут, стор. 223).

Не відомо, чи були ще інші друковані письменницькі спроби Олесі Бажанської, бо в виданнях Кобринської „Нашої Долі“ вона не взяла участі.

Живучи в Городку б. Львова вона вела відкритий дім, в якому завжди найприємнішими гістьми були „вибрані муз“ письменники й мистці. Бо Олеся Бажанська-Озаркевич любила не тільки музику й поезію, але сама, як згадують найближчі, пробувала й малювання, а техніку мистецької фотографії опанувала досконало.

Як мати Олеся широко дбала про національне виховання своїх дітей, даючи їм приватних учителів, щоб не посилати до чужої школи. Рідня затямил, що коли в містечку завелась мода між польськими дітьми носити конфедератки, Олеся пошила своїм дітям козацькі шапки зо шликками.

Молоде життя Олесі Бажанської-Озаркевич впало жертвою простуди, коли вона пильнувала будови нового власного дому. Не помогли лікування в Мерані, Давосі, Закопанім. Хор „Бандурист“, якого була акомпаніаторкою, відпровадив її в останню дорогу.

Імя Олесі Бажанської-Озаркевич записане не завжди між першими українками, що в 80-их роках минулого сторіччя започаткували український жіночий рух.

Ірина Книш

було розвіяти нудьгу довгої морської подорожі і розправити мускули на суходолі. Бо вже незабаром почнеться боротьба за осяг, за краще місце. А Ляриса привикла до боротьби! Недаром шлях її повів із рідної Миколаївки на Херсонщині через Київський Політехнічний Інститут на спортові площі Києва. Вперто і завзято добивалась вона досконалости у кожній галузі руханки аж поки не вислано її, як найкращу представницю на Олімпіяду.

А Ніна Паранюк навіть не бачила цієї врочиствої зустрічі. Вона саме тоді прятала внизу кабінки й не могла вийти на поклад. Надія вела її в іншому напрямку. Вони — персонал корабля — матимуть змогу оглянути місто! Може ідути групою, вона зможе відстати, згубитись! Може, може...

Бо й вона роками мріяла про цей осяг. Ще коли в сірі будні дні вона топила в колгоспі свою молоду робітну силу. Хіба їй у цих злиднях вк звикувати? Тягнуло її до близької Одеси, де можна було більше світу побачити. А коли воляки, що повернулись із війни, розказували про те, як люди живуть у світі, то й постанова її стала твердою. Вирватись, вирватись із цього пекла. Тут, де з голоду помер її батько, де тільки крадьки можна було піти до церкви, не буде їй життя!

Події покотились. На спортовому стадіоні запалено олімпійський вогонь і Ляриса Дирій стала здобувати одну за другою олімпійські медалі. Її суворе, молоде лице появилось на обгортках журналів про неї заговорила світова преса. Із славою першої гімнастки світу вона закінчила цей змаг, що приніс великий розголос її країні.

А Ніна Паранюк пішла своїм шляхом. Із прогульки „советських людей“, що вийшли оглянути місто, вона відважилась вийти „на свободу“. Без знання мови, без звязків, без засобів, вона щасливо знайшла земляків, що захистили її. Провадила її тільки віра в Бога й інстинкт, що тягне людину до кращого. Їй осягнула теж свою мрію, що її плекала роками у серці.

і знову заговорила австралійська преса. Із її сторінок глянуло кругле обличчя української жінки, що розказує просто й без прикрас свою історію. Про великий голод 1932-33 р., про бурення церкви в їхньому селі, про злидні колгоспного будня, про важку, понадсильну працю шпитальної помішниці в Одесі.

Скінчилась Олімпіада, увінчана для нас двома жіночими іменами. Блискуча гімнастка Ляриса прийняла нас поливом. Ми ж хочемо, щоб в Україні виростало здорове й міцне покоління. Байдуже, що вона відділена від нас офіційною перегородою свого становища.

Але Ніну ми прийняли у своє серце. Оту скромну селянську дівчину, що так нехвибно відчула свій шлях. Дарма, що вона „невчена“ й без „осягів“ Але своїй Батьківщині принесла чи не таку ж прислугу. Бо через неї вперше заговорила австралійська преса про Україну, із її уст світ довідався знов про ту жажливу правду, що силує людей шукати „свободи“.

І хто його зна? Хто з них вибрав кращу долю? Можливо, що всі ті медалі, що їх повезла „Грузія“ додому, не такі цінні змагункам! Здається таки найвищу цінність здобула Ніна своєю „прогулькою“ у свободу.

Зірка Колос

РАДІСНИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

бажає

Централі США і членству Союзу Українок Америки

8 ВІДДІЛ США У БРОНКСІ, Н. Й.

За Управу:

Апольонія Дзюма, почесна голова

Ева Хомів, секретарка

Анна Свенсон, голова

Якщо б я дуже любила ...

1

Педро Гонзалес сидів у прийомній зубної лікарки і почував себе ніяково. Що він їй скаже, чи, власне, покаже? Тридцять два білих, здорових зуби? Але бажання познайомитись із цією гарною дівчиною було сильнішим за розсудливість і додержання етикету.

Педро знав лише з дощечки коло дверей її імя: Доктор Лідія Гончар, а більше не знав нічого. Вона появилася в їхньому місті недавно і, за випадковим збігом обставин, найняла квартиру недалеко від того дому, де мешкав юнак. Він часто бачив граційну постать, що йшла кудись у своїх справах, дивився навіть, що сині очі завжди приховують у собі легку задуму, а розкішне, хвилясте волосся, зачесане зовсім природньо.

А далі... Далі Педро зідхав і носив у своїх думках безліч плянів: То він рятував дівчину від нападу пса, то підносив їй загублену торбинку, то підтримував, коли її ніжки похвзнулися на якомусь слизькому місці...

Але випадок назустріч Педрові не йшов. Страшний пес не появлявся, і торбинка не губилася. Коли б же хлопець наблизився до незнайомої жінки й заговорив з нею, вона, за аргентинським законом, могла покликати поліція і... Словом, з поліціями краще справ не мати.

Нарешті прийшла черга Педра.

— Гонзалес! — мелодійно пролунало з прийомній.

Педро підвівся. Його очі прикипіли до стрункої постаті в білому халаті, до обличчя, що випромінювало якесь неназване сяйво душі.

— Прошу відкрити рота... Отак!

Лікарка глянула на два рівних блискучих рядки, ще й постукала для певности металевим молоточком. І посміхнулася.

— Що ви хочете?

— Я... (Педро аж почервонів від незручності свого становища) хотів... перевірити, може, там якийсь зіпсувався...

— Нічого не зіпсувалось. Можете бути спокійним.

От і все. Дівчина чекає, щоб він підвівся, звільнив крісло для на-

ступного пацієнта. Тоді Педро пригадав собі аргентинську приповідку: Ніколи не підходь до людини ззаду... І сказав:

— Бога ради, вибачте мені! Зуби — лише зачіпка. Дозвольте, щоб мені познайомитись із вами...

Мабуть, вигляд у Педра був довить спантеличений, бо дівчина широко розсміялась.

І для цього ви піднялись на зубний ешафот? Будь ласка, зайдіть колись до мене, тільки попередьте телефоном, бо можу не бути дома.

2

У Педра було досить знайомих дівчат. Власне, прийшов той час, коли схотілося поставити крапку на багатьох і спинитись на одній. Але нічого у хлопця не клеїлось. Він шукав людину, а бачив ляльок, примітивних у своєму мисленні, з нахилом до обожнення речей. Чи їх цікавив Педро, як людина? Очевидно, ні. Вони бачили юнака з кар'єрою, вони знали, що імя Гонзалес — не порожній звук, що до нього приїздять багаті з столиці — намалювати свій портрет. А за портрети добре платять...

Педро скаржився матері:

Мамусю, постаріє твій син, одвіте, одружиться зі своєю картинною...

Мати посміхалась і мовчала. Вона ніколи не підганяла Педра до родинного життя, бо знала сина, як саму себе. Це, власне, покійний батько, такий же непрактичний мрійник із чистою душею, з розумом, що пішов у глибину, відкинувши матеріальний непотреб. Ну, і що вона порадить?

Мала дитина малі клопоти, велика — більші. Неба прихилила б мати для Педра, та знайти йому суджену не в її силі. Але ось Педро ожив. Уже не збирається в монахи, такий став рухливий і веселий.

— Ти, може, закохався, Педрі-то?

— Не скажу, не скажу, бо наврочиш...

— Матері не наврочують, дурнику!

Так, Педро закоханий, але в ко-

го? Хто та душа, до якої потягнувся її син?

Може покажеш?

Покажу, тільки пізніше, я ще нікому не показував...

3

В сліпучий від сонця день вони їхали човном по Ля-Пляті. Жовта каламутна вода хлопотіла коло бортів, на березі розкинулись мальовничі маленькі хатки.

— Лідіє, я бачу, вам тут подобається.

— Так. Дуже! Нагадує місцевість, де я народилась...

Педро зідхає. Знов та гаємнича місцевість! Він підходив до дівчини обережно, хоч давно вже павав до неї ширим почуттям. Педро не хотів стати смішним, бо одного разу була в них розмова, яка занам'яталась навіки... Педро сказав:

— Дивно мені, що ви в двадцять три роки неодружена...

— Нема з ким дружитися, Педро, просто відповіла Лідія.

Як то нема?

Так... Не зустріла відповідної натури. А крім того... Я химерна. В моїй хаті мусить бути моя мова. Мої діти в першу чергу, балакати муть мовою своїх предків...

Педро тоді грохи розсердився.

— Чи не багато ви хочете від... майбутнього чоловіка? Уявіть собі таке: ви живеге в своєму краю, але вимагаєте, щоб у вашій хаті говорили по-французьки. Чому так? Ви самі пішли б на це?

— Якщо б я дуже любила...

Он як! Значить, не сунься, Педро, в чужий двір із своїм возом...

Він хотів зробити „крутий поворот“, тиждень не показувався Лідії на очі, а скінчив тим, що пішов до старого професора-емігранта й запитав:

— Скільки часу потрібно, щоб людина досконало вивчила чужу мову?

— Для того, хто хоче вивчити, рік, а, може, й менше.

— Півроку, професоре, — вперто підкреслив Педро, — я більше не маю часу... І кожного дня, добре? І прошу не боятися за мою кшешню, вона витримає...

Педрова мати була здивована.

— Що це за книжки, Педро? Ти вивчаєш якусь мову?

— Так. Вона мені потрібна для малярства. Я вже знаю німецьку. тепер опаную цю.

— Яку?

— Та українську ж, мамусю, хіба я тобі не говорив?

Прогулянка човном була така гарна. Коло води не дошкуляло сонце й відчувалась приємна сухість тіла. Педро і Лідія навіть не сходили на беріг, а зробили чотири рейди і за останнім повернулись у місто.

Наставав гамірливий аргентинський вечір. Усе поспішало з нагрітих хат на вулицю, і вона роїлась, як комашник, мерехтячи різнобарвними одягами.

— Може, замість пересідати на другий автобус, пройдемося пішки? — спитала Лідія.

— Як хочете, — відповів Педро, щоб лиш у вас не заболіли ноги.

Він би доніс її на руках... Але це — в думці. Хай переконається ця чужа і водночас така рідна дівчина, що для кохання не існує перешкод. Мова? Він вивчить три мови! А, може, вона ще потягне у свою країну? Ні, не потягне, бо розповідала, які там порядки, як вони із старим багатком, ризикуючи життям, тікали в незнаний світ.

— Лідіє, вам подобається ваш фах?

— Не дуже. Але я даю користь людям і цього для мене досить.

— Може, ви хочете сказати, що я не даю користі?

— О ні, Педро. Мистецтво — свята річ. Я дивлюся на ваші руки, як на коштовну таємницю...

— Дякую вам... Лідочко!

— Що? Чому ви вжили невластивого вашій мові закінчення? У вас є Лідія без „очок“.

— А я хочу з „очком“

Лідія дивиться збоку на мрійний смагливий профіль і питає себе: чи не занадто багато приділяє вона уваги цьому маляреві? Чи не погодиться вона перша на чужу мову в хаті? І рішуче, заперечливо стріпає волоссям. Нізашо! Зрадити пам'ять матері? Зневажити батька? Отак походимо трохи та й розійдемось у дві сторони. Тільки лишиться на спогад її чудовий портрет...

Вони ще довго говорили на лавці, коло хати. В них завжди була цікава тема для розмови, але час

іде, тепла аргентинська ніч рожевіє світанком.

— До побачення, Лідочко, до побачення!

4

В числі запрошених на уродини Лідії, Педро був єдиним аргентинцем. Лідія трохи ще й повагалась: запрошувати, чи ні? Ясна річ, із за одної людини компанія не буде церемонитись. Співатимуть своїх пісень, вправлятимуться в жартах... Ну, і що ж? Вона попередила Педро, щоб він не ображався, коли нічого не розумітиме. А він? Посміхнувся, сказав:

— Дякую, Лідочко, я й дурником посиджу...

Дивний він усе ж таки. Хіба Лідія не бачить його почуття? Хіба це приховаєш? Але й слова не скаже. Ну, й не треба!

Мешкання наповнилось гістьми, переважно, молоддю. На столі стояло кілька ваз із квітами, а найбільша — від Педро. Він був чомусь неприродно схвильований, потирив руки, ходив по кімнаті або сідав у найдальшому куточку. Лідії було його шкода. Та ж, звичайно, він почуває себе не в своїй тарілці, як кажуть. Ану, коли б її запросили до японців?

Старенький батько виголосив за столом першу промову. Він подякував доньці за її добру душу й побажав, щоб вона завжди лишилася такою, як є.

Тоді підвівся Педро. Пальці його дрижали. Він попросив „моментіто атенсїон“ (хвилинку уваги).

Коли б розірвалася бомба в хаті, мабуть, гості не були б так здивовані. Сім місяців упертої праці не пішли на марно. Педро говорив добірною українською мовою, говорив упевнено, навіть не підшукуючи слів:

Мої панове! Півроку тому, присутня тут дівчина сказала мені: Якщо б я дуже любила, я б вивчила мову, якою від народження говорить мій чоловік... Я хочу вас запитати: чи хтось помітить, що я не українець? А тепер нехай та дівчина вижене мене з хати, або подасть руку й похвалить, що я виконав її волю...

Несамовиті оплески перервали добровільний екзамен Педро.

День народження Лідії став днем її заручин.

Анатоль Галан

Лист до куми

Гало! Як сі маєте, кумо Зазулихо!

Вжеми вічитала ваше письмо до нашої найголовнішої пресідатильки тай ми так ладно до печінок припало, жи сі хоче плакати. Зі втіхи, ая!

Я си міркую, шо ни будити горнорні, але гречні ми дещо сказати, асисе шо то ви за едні?

Пірший пунт: чи маети поверхову адукейшин чи партирову, бо ми сі видит, жи йно напочиткову, бо з вашого писма виходит, шо вся наша біда лоточи ваше серсе, а тамтим йно таляри.

Друге питане: чи ви австріяцка, західняцка чи східняцка вкраїнска, бо то багато має до того, шо у вас на гадці тай як собі толкувати.

Потрете: чи ви оприличилисі в якус партію, чи жиети так люзом в демократі, а як ви в партії то ми цікаво, в який кінец кигнити?

А тепер прошу гречно вашої поради.

На той рік, в нашому відгілі, вібрали ми за голову на-місто. То ми пірши раз такий трафунок, хоч стою в членах уже 26 літ тай зим і акуратно шо без друтий рік плачу вкладку... Тож сигіла я без дві негіли над тим окольником с централії і гадаю си ол райт! Шос му робити.

Шоби роздубути 500 живих членкиній — треба їм шос навбіцети. За бесдурно тепер нима ніц, а на навбіцено то цалий світ і політиканти крутетсі, як мидвідь на горичій блесі.

Дайминато: молодим членкиніям — пенсію, вдовам — жинихів, слабим — цілюще зіле, всім з піведукешин — дохтор, магістрат, індзінер, або хоч якас „ова“, небошкам — вічне одпочиване. Тоди кожна буде знала чога стоїть у вурганізації!

В наші касеті писати більше прахтично, от пророство пані Міхальди, там є всьо по правді, ну й таки дуже треба курс кидане карт. Ми жиєм й чис на чисі не стоїт, шо сі можи стати у зотрішний динь, куждому тре вснати та й талантив мож вішукати а так... вся наша кунтура йде на катурис. Тільки крулів змальовати на крулови і одна гетманша!

Шем си розміркувала жи наші бахорі не хочут вогорити крайо-

НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ 1957

До нових завдань

Друге переселення, що його таким вкладом праці перевів ЗУАД-Комітет, наближається вже до кінця. Відділи США причинились до нього своєю скромною участю, тож цікаво їм довідатись про його перебіг. В тій цілі переводимо розмову з президентом ЗУАДКомітету д-ром Галаном.

— Нам удалось зібрати около 3.000 ашурансів, відповідає на наш запит. Кожен, хто бажав переселитись у країнах Європи, ашуранс дістав. Правда, декому не пощастило при комісії. Але ЗУАДКомітет вичерпав усі можливості переселення для наших людей.

— Скільки переселимо тепер у цілому? Около 5.000 осіб, найбільше з Німеччини й Австрії, а трохи менше з Франції й Бельгії. Це значно менше, як при попередньому переселенні. Але формальності цього переселення далеко складніші.

— Як це пояснити? питаюсь.

— Вже виставлення ашурансів вимагало більше уваги. Спонзор мусів мати громадянство ЗДА, треба було залучити посвідку праці. І так усе даліше. Складніша також справа коштів переїзду. Тоді переїзд морем платило ІРО, а тепер переселенці поділені на дві частини. Тим, що є під опікою ЮСЕП-у (United States Escapee Program) платить переїзд американський уряд. Другим, а їх є багато більше, уділюється позичка на переїзд, яку вони потім мусять сплатити.

Чи є якийсь реченець сплатити? питаюсь.

вим язиком. Ту ніякі референди нічого не вдіють, йно шоби найголовніша пресідателька, але так під секретом, просила котрогось міністра с ващігтону би вписав такий рекорт шо ніц, ані-ані, не вольно вогорити, ні писати, ні читати старокрайовим язиком, лишень по ангельському. От тоди счинитсе такий гармидер міш всеми татами, мамами тай політикантами від кінце до кінце, то й зарас будут школи, школери, навчитилі тай крайовий язик.

До милого зобачене

Феська Сорока

Засаднице в. Але звісно, шо позичку на переїзд треба сплатити якнайскорше. Її уділює Міжнародня Комісія для Европейської Еміграції за нашим посередництвом. Провадимо точний облік позичок і зворотів і залежно від нашої справности у тому ділі нас оцінюють у тому еміграційному осередку.

Як дають собі раду свіжо переселені? Чи ЗУАДКомітет допомагає їм включитись в американське життя?

В загальному так. Всі свіжоприбулі, шо не мають тут опертя, можуть рахувати на допомогу старниць ЗУАДКомітету при підшукуванні мешкання й праці. Деякі спонзори, хоч виставили ашуранси незнайомим, також погоджуютьс я впровадити свіжоприбулих у нове життя. Можна сказати, шо до тепер усіх за невеликими витьками — удалося влаштувати.

А як із тими виїнятковими випадками?

Бачите, у великій масі переселених завжди може зайти випадок, шо вимагає особливої опіки. Наприклад — є родина з малими дітьми і чоловік важко занедужав. Тоді нема кому на них заробити. Або є жінка з немовлям, яка не може піти до праці, а батько дитини помер. Тут уже треба більшої допомоги, шо входить у засяг суспільної опіки.

Суспільна служба! Це поняття широко відоме в Америці і взагалі у західному світі. Ним займаютьс я урядові чинники, але в великій мірі також різні організації, шо включили суспільну опіку у свою програму.

Розмова переходить на шо тему. Союз Українок Америки особливо зацікавлений у суспільній службі. Бо ж завданням жіноцтва діяти в українській громаді, лікувати нещастя і відвертати лихо. Д-р Галан погоджується з думкою, шо жіночі організації могли б перейняти на себе велику частину цієї праці.

— Жіноцтво має для цього багато даних — чутливе серце, материнський підхід і замишування до такої роботи. Правда, тут треба би засвоїти собі ще зрілий, гро-

мадський погляд на справу. І підходити по-модерному до проблем суспільної служби.

Завважаю, шо досвід приходить із часом.

Не в самому досвіді справа. А в тому, як підходимо до людини в нещасті. Коли дамо їй тільки матеріальну допомогу, вона сприйме її пасивно й чекатиме дальшої піддержки. А справжня розв'язка настає тільки тоді, коли спонукаємо людину в нещасті до якоїсь співдії, до власних кроків. Це скріпить її самопочуття і приведе її далеко скорше до рівновати, ніж сама тільки матеріальна допомога.

Д-р Галан подав кілька прикладів із наведеної дійсности. Показується, шо серед української громади є щораз більше випадків, шо вимагають уваги й піддержки. Є подружжя в розладі, шо не можуть знайти спільної мови. Є опущені діти, шо підпадають під вплив вулиці. Є розгукані юнаки, шо котяться в пропасть.

Для таких і подібних явищ держави творять свою суспільну службу. В ЗДА вона розбудована в велетенський апарат, піддержаний добровільними працівниками. Об них також вдаряється наша людина в нещасті. Та чи її там зрозуміють?

Тому першу суспільну опіку повинна українська людина знайти у своїй громаді, закінчує д-р Галан. Багато дрібних явищ напевне удаюсь би полагодити серед своїх людей скорше й легше. Це додадо б ще одну корисну рису нашій спільноті. І не видвигало б у новій країні наших труднощів і недо-стач.

Яке широке і вдячне поле праці лежить перед нашим жіноцтвом! Треба тільки вглибитись у нього і зрозуміти його напрямні. У порозумінні з ЗУАДКомітетом Союз Українок Америки міг би змобілізувати добровільних працівниць суспільної опіки, шо проводять таку поважну працю в американському суспільстві.

Розмова наша закінчується. З обіцяною дальшої співпраці в'язеться надія, шо побудуємо цю суспільну службу у власній громаді.

Л. Буря

Хор 10 Відділу СУА під орудою п-ні Ірини Чумової у стилізованому народньому вбранні.
A female chorus was organized as a section of Branch 10 of UNWLA at Philadelphia, under the baton of Mrs. Irene Chumova. In March the chorus appeared for the first time in costumes specially styled.

Хор 10 Відділу СУА

Оце вже вірете можемо подати звіт про працю жіночого хору при Відділі СУА. По звіті з Міннеаполісу й Рочестеру почуємо тепер про жіночий хор у Філадельфії, що існує вже майже три роки. Хоч так близько до Централі, проте до тепер не було нагоди про нього згадати.

А він заслуговує на те. Коли на Святі Жінки-Героїні гурт жінок зацвів на сцені „як маків квіт“ у своєму народньому вбранні, тоді публіка охнула. До гарного виконання пісень, що вже було відоме, прийшли чудові рямці стилізованого народнього строю, що необхідні для хору.

Як воно сталося, що постав цей хор? Та відповідь насувається сама. Пра-причина його лежить у музикальності української жінки, що з любови до української пісні принесе в жертву свій час і зусилля. А зовнішні чинники, що оформили це? 10 Відділ підготував свою першу імпрезу в честь Лесі Українки і його дбайлива голова п-ні Наталя Лопатинська подумала про хорову точку. Хто міг би її підготувати? П-ні Ірина

Чумова, яку знала ще з табору, завжди любила у хоровому співі. Чи не могла б вона підготувати одну-дві пісні на те свято?

П-ні Ірина Чумова погодилась. Ще молодою дівчиною плекала хорівий спів, диригуючи спершу шкільним хором, а потім хором Союзу Українок у Радехові, де її мати, незабутньої пам'яті Неоніля Селезінкова була головою Філії. Ірина Чумова закінчила Муз. Інститут ім. Лисенка і диригентський курс у проф. Колесси. Отже могла найкраще повести цей хор, якщо б він із цього принагідного виступу хотів оформитись у співучий гурт.

Так і сталося. По цьому виступі слідували другі — на академіях ООЧСУ, на Свят-Вечорах Окружної Ради. А на XI Конвенції СУА хор виступив уперше перед організованою сімєю українського жіноцтва, як наймолодший містечківський гурт.

А тепер хор зріс до 29 осіб. Диригентка виловлює голоси, де котрий почує. А хористки охоче горнуть під її музичний провід і зійджаються з усіх дільниць Фи-

ладельфії. Є й такі, що мають малі діти вдома, але з допомогою чоловіка можуть співати, коли він їх заступить.

До тепер співали в вишиваних блузках і чорних спідничках, як це досі було прийнято в нас. Але коли хор „Арфа“ показав дорогу, то й нашим співачкам забажалося цього. І ось немов чародійною паличкою одного дня з'явився стилізований стрій, що коштував багато труду й вагань.

Дня 18. березня, на Фестивалі Інтернаціонального Інституту хор 10 Відділу виступив вперше перед чужою публікою. Програма складалась із народніх пісень („Пливе човен“, „Стелися барвінку“ і „Зашуміла ліщинька“). Мелодійні пісні і барвні постаті співачок полонили публіку. Успіх запевнений, а з тим і велика роль жіночого хору 10 Відділу СУА.

Книжка „Визначні Жінки“ коштує 30¢ у Централі СУА.

Комплет „Громадянки“ (7 чисел) коштує 1 дол.

Посмертна згадка

ДІТРОЙТ, МИШ.

Недавно тому відійшла на вічний спочинок довголітня членка 5

Відділу СВА **Ева Чупа Мачержак**. Народилась у р. 1883 в с. Тухля, пов. Сколе на Зах. Україні. До парохії Неп. Зачаття у Гемтремжу вступила у 1919 р. і стала членкою Апостольства Молитви і Церковного Сестрицтва. Членкою 5 Відділу СВА стала при його заснуванні. Виконувала точно всі зобов'язання, за що членки її поважали й любили. Тому численно явились на панахиді й на похороні, щоб віддати їй останню прислугу.

Похорон відбувся дня 4. лютого при великій участі громадянства. По похороні родина запросила приятелів і знайомих на тризну в Нар. Демі. Там зложили 50 дол. на сиротинець, а членки 5 Відділу не забули про „Наше Життя“ і зложили 10 дол. на прес. фонд.

Покійна полишила у глибокому смутку чотирьох синів, одну дочку, 18 внуків і 10 правнуків. Спи, дорога членко СВА, нехай прибрана земля буде тобі пером!

Павлина Будзол

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

По довгій і важкій недузї відійшла на вічний спочинок членка 14 Відділу **Марія Кравчук**, родом із Нового Двора, пов. Сокаль. Померла у шпиталі у Дітройті, де її перенесли, щоб була близько своїх дітей. Покійна полишила у глибокому смутку чоловіка, двох синів і дочку та п'ять внуків. Спи спокійно, дорога Союзанко, нехай прибрана земля буде Тобі пером!

Анна Бурко, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Сумом пройняла всіх друзів і знайомих вістка про смерть бл. п. **Ірини Бонковської**. Походила зі Львова, де закінчила середню і фахову освіту і займала становище касієрки, а згодом прокурентки в Земельному Банку Гіпотечному. Прибувши до ЗДА в 1949, стала членкою центрального Відділу СВА. Тому велика група членок СВА провела її дня 14. березня в останню дорогу та помолилась за її душу. В. Й. П.!

Подяка

Сердечну подяку складаємо членкам 5 Відділу СВА за влаштування такої милої несподіванки з нагоди нашого 25-літнього ювілею. Цей день і ця гостина стануть для нас незабутніми. Дуже приємно було провести час серед рідні й приятелів, а головню членок 5 Відділу, з якими я працюю вже 23 роки.

Почуваюсь до милого обов'язку подякувати моїм приятелькам, що зайнялись влаштуванням несподіванки, а саме пп. К. Сосновській, А. Галишин, Д. Геник, А. Біловус, Ф. Сіділо і М. Скочиліс. За усні і писані привіти складаю щирю подяку Всч. Отцям, о. парохіві С. В. Кнапові і оо. сотрудникам С. Г. Круховському і А. Трешневському, голові Централі п-ні Олені Лотоцькій і радній м. Дітройту п-ні Марусі Бек за телеграми, усім моїм знайомим із Канади та місцевим за надіслані дарунки, телеграми й картки, представницям Відділів СВА за усні привіти, всім іншим товариствам за привіти і всім гостям за те, що прибули і звеличали наш срібний ювілей. 63 Відділові СВА дякую за гарний, український торт, а п-ні Г. Бойко за весільний коровай. Усім шире, шире Спасибі!

Павлина Будзол

ІЗ ПРАЦІ ФОНДУ ПЯТСОТ

На перший заклик Фонду Пятсот живо відгукнулись жіночі організації. Свято Жінки-Героїні зорганізовано в усіх більших центрах — Нью-Йорку, Філадельфії, Рочестері, Клівленді, Шикаго. Усюди це свято прийняло форму всенароднього поклону жінці-героїні. Прибула вся українська громада, явилась численно молодь — даючи найкращий вияв своїх почуттів до української жінки у боротьбі. Але й ініціатори свята та виконавці проявили творчі задуми — майже всюди виведено інсценізації, продеклямовано спеціально написані вірші чи відіграно вперше музичні твори. Поклін жінці-героїні розворушив найкращі почування, викресав із байдужої емігрантської маси вогонь подиву й пошани.

Для українського жіноцтва Свято Жінки-Героїні стало ще одним успішним кроком. Воно обіднало для цього вияву всі жіночі організації в місцевості. У Рочестері і Клівленді співпрацювали при влаштуванні Відділи Союзу Українок Америки, Українського Золотого Хреста і Сестрицтва при Церквах. Це ще один осяг, що слід відмітити.

Про дальший розвиток праці Фонду Пятсот подамо в черговому числі.

Квітові подарунки на свята знайдете у найкращому виборі у КРАМНИЦІ КВІТІВ

I. Рожанковської

45 E. 7th St.

New York 3, N. Y.

Tel. SP 7-1079

ГОСПОДАРСЬКІ РЕФЕРЕНТКИ, УВАГА!

Велика компанія, що продукує дріжджі (**J. Walter Thompson Company**) звернулась до нашого 24 Відділу в Елизабеті за відомостями про українську паску. Вона хотіла б помістити їх у своєму журналі **Skilled Techniques**, що присвячений харчевим проблемам.

Наша Великодня паска цікавить світ. Тим більше зацікавив би його конкурс пасок, коли б його перевели наші Відділи. Це було б завданням господарських референток започаткувати це. Обговоріть це на найближчих сходах. Спечені паски можна виставити на святочному базарі або з нагоди свяченого.

НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ 1957

Комісія Прав Жінки

Щороку у березні відбувається при Об'єднаних Націях сесія Комісії Прав Жінки. Збирає делегаток держав, що належать до ООН і відповідальних представниць різних суспільних і громадських організацій. Впродовж двох або трьох тижнів, що тривають наради, вирішуються важливі справи з проблематики жіночого руху.

Дієслово „вирішуються“ треба розуміти тут у повному значенні того слова. Кожна бо проблема, що її перед тим видвинули, обговорили, наświetлили великі жіночі або суспільні організації, вже тут не дискутується до основ. Вона вже перейшла через пресу, конгреси і наради кожної країни. Кожна делегація приїздить із готовим становищем до тієї справи. І коли ця точка приходить на програму нарад, тоді це становище різних державних груп виявляється голосуванням.

Та це не значить, що в Комісії Прав Жінки немає дискусій. Навпаки, бувають не раз палкі зударі між двома чи трьома групами голосуючих. В обороні свого становища советські делегатки не раз виголошують довжелезні промови, переповнені хвалобою, як високо стоїть жінка в ССР у порівнянні до вільного світу. Делегатки вільного світу теж обгрунтовують той чи інший висновок дуже основно. Талановита представниця Домініканської Республіки Мінерва Бернардіно, яка часто проводить сесією, мусить вживати всього свого хисту, щоб допровадити до якоїсь резолюції у даній справі.

Бо в цих рішеннях власне все завдання Комісії Прав Жінки. Усі ці становища до жіночих проблем, як напр. до громадянства заміжньої жінки, права жінки на однакову освіту чи однакову платню вирішуються тут згідно з правиль-

ним ООН і виносяться перед форумом Об'єднаних Націй. Наприклад договір про політичні права жінки асамблея ООН проголосувала у грудні 1952 на підставі пропозиції Комісії Прав Жінки. Цей договір признає жінкам виборче право, можливість кандидувати на всі публичні уряди і виконувати всі урядові функції за однакових умовин, як чоловіки. Його підписало тоді ж 18 держав, саме ті, що створили Комісію Прав Жінки і щороку виряджають туди своїх представниць. Тепер число учасників Комісії значно збільшилось.

Перегляньмо, які саме народи вважали за відповідне упорядкувати жіночі проблеми на терені ООН? Це є Австралія, Аргентина, Білорусь, Британія, Бурма, Венесуеля, Гаїті, Домініканська Республіка, Злучені Держави Америки, Індонезія, Іран, Китай (Формоза), Куба, Ливан, Нова Зеландія, Пакістан, Польща, ССР, Швеція, Франція, Чиле й Югославія. На сесії бувають представниці 14—18 країн, бо не завжди всі висилають делегаток. Зате до нарад Комісії прислухається поважна кількість громадських чинників. Окрім агенцій ООН, як Міжнародна Організація Праці (ІЛО), ЮНЕСКО, Світова Організація Здоров'я висилають туди обсерваторів Світової Федерації Профспілок та Світовий Союз Кооперації, а також біля 30 міжнародних організацій із різними завданнями.

Зпоза залізної заслони прибувають звичайно чотири представниці — від ССР, Білорусі, Польщі і Югославії. Українська ССР не входить у члени Комісії Прав Жінки, як також сателітні республіки Чехії, Румунії, Болгарії, Мадярщини й Альбанії. Цей факт знаменний передусім тим, що зраджує яку малу вагу приділяє советський

б'юрок становищу жінки у своїй та інших країнах. Становище советських делегаток є різко опозиційне і тільки на 9-тій сесії, що відбулась у 1956 р. у Женеві, воно виказувало певне намагання дійти до порозуміння. У висліді цієї сесії вирінув потім проект семінара громадської праці в Москві, що відбувся у вересні 1956 і до якого ми вже зайняли становище в нашому журналі. (Гл. „Н.Ж.“, ч. 1, 3, 1957).

Дня 18. березня розпочалась 11-та сесія Комісії Прав Жінки у будинку ООН. Знов зібрались у великій залі делегатки Комісії, представниці агенцій ООН та різних міжнародних організацій. Головною темою були економічні права жінки, хоча на порядку нарад були ще й інші проблеми.

У цьому році Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) вирядила групу своїх співробітниць на сесію. Із членом Союзу Українок Америки й Українського Золотого Хреста в Нью-Йорку призначено декілька, що прислухались до нарад, як гості. Впродовж трьох тижнів сесії українки стежили за ходом нарад, щоб схопити їх проблематику та пізнати провідних людей цього ґрунту. Незабаром зложуть звіт із своїх цікавих спостережень.

~~~~~

Вже вийшло з друку:

**Ірина Павликовська
НА ГРОМАДСЬКИЙ ШЛЯХ
Нарис історії жіночого руху
Багато ілюстрована книжка.**

Ціна 1 дол.
замовляти в Централі С.У.А.

Білецька Марія (1864—1938), родом Білинська, визначна громадська і педагогічна діячка Галичини, співосновниця і директор першої української дівочої школи та Інституту св. Ольги у Львові, співосновниця кооп. „Труд“, довголітня голова Клубу Русинів і Жіночої Громади, співосновниця Товариства опіки над домашніми поміщицями „Будучність“, член нар. Комітету Нац. Дем. Партії, голова Укр. Т-ва Опіки над Інвалідами (1925-26).

Білозерська Надія, родом Ген, нар. 1838, дружина Василя Білозерського. Писала історичні розвідки про українські землі та студию про Василя Наріжного.

Білозор Марія, родом Фединська, нар. 1894, медсестра УГА, громадська діячка в Коломиї, довголітня членка управи Союзу Українок, голова Комітету Допомоги В'язням, організаторка дешевої кухні під час II. світової війни, там же, голова делегатури ОУЖ у Ділінгені, тепер у ЗДА.

Білокур Катерина, мистець нар. творчости, селянка з Полтавщини, учасниця багатьох виставок.

Білоус Марія, гром. діячка в Канаді, почала працю в околиці Давфин, Ман. і працювала над організацією жіноцтва у Манітобі, голова провінційальної ексекютиви Союзу Українок Канади на Манітобу 1950-53, культ. освітня референтка Централі 1952-54.

Біляк Марія, родом Ляхович, нар. 1894, дружина Степана Біляка, засновниця й голова Союзу Українок у Городку, довголітня членка Гол. Управи Союзу Українок у Львові, голова й засновниця Жіночої Служби Україні у рр. 1940-41 у Львові, на еміграції голова Об'єднання Українських Жінок англ. зони Німеччини, згодом член управи СФУЖО й орг. референтка Союзу Українок Америки.

Збірник для дітей
„СРІБНА ЗІРКА“
Коштує 50 ц.
Замовляти в Централі СУА

Білянська Ірина, нар. 1889, писанчарка з Сокальщини, створила власний стиль і техніку у писанчарстві.

Блажкевич Іванна, родом Бородієвич, нар. 1886, кооп. діячка і журналістка, дитяча письменниця.

Бобеляк Лукія, родом Ломінська, нар. 1892, фаховець домашнього господарства з вищою освітою, референтка дом. господарства у „Сільському Господарі“ у Львові в рр. 1915-18, учителька господарства в учительській семінарії у Перемишлі в рр. 1920-22, організаційна референтка Філії Союзу Українок там же, організаторка курсів дом. господарства у Перемишлі й повіті, управителька школи дом. господарства у Перемишлі в рр. 1942-44, голова делегатури Об'єднання Українських Жінок у Бургдорфі біля Ганноверу в рр. 1946-49.

Бодак Анна, родом Беркета, нар. 1890, довголітня голова 21 Відділу СУА в Брукліні, з 1953 р. почесний член Союзу Українок Америки.

Болсунова Віра, знавець нар. мистецтва, земський інструктор й організаторка підприємства мист. виробів у Полтаві до 1917, потім працювала у промисловій кооперації.

(Докінчення буде)

ДО ВИДАВЦІВ ДИТЯЧОЇ КНИЖКИ

Навчальні станиці у Німеччині працюють уже кілька літ над дітьми залишенців. Завдяки їм українська дитина навчилась читати й писати і прагне тепер української книжки. Отже й тому виринула потреба дитячих бібліотек.

Фонд „Мати й Дитина“ звернувся до видавців дитячої книжки з проханням пожертвувати якусь кількість своїх видань безкоштовно на ту ціль. До тепер зголосилась кооп. „Базар“ у Філадельфії, піславши 10 прим. книжечки „Веселий струмок“ на адресу Об'єднання Українських Жінок у Мюнхені. Напевне й другі видавці підуть за тим прикладом, щоб зогріти і просвітити рідним словом дитину залишенців.

Дня 29. березня 1957, у першу сумну річницю смерті голови СФУЖО бл. п. Олени Кисілевської, Управа СФУЖО відбула жалібне засідання, присвячене її пам'яті.

Управа СФУЖО порішила звернутись із закликом до організацій і їхнього членства, щоб у пошани до пам'яті Покійної, скріпили працю та проводили у своїх організаціях ідею взаємної толеранції, якої вона була палким подвижником.

Управа СФУЖО повідомляє, що заходи коло поставлення пам'ятника на могилі Покійної добігають кінця, бо завдяки пожертвам усього зорганізованого жіноцтва, зібрано вже потрібну суму. Посвячення пам'ятника відбудеться в Оттаві дня 3. червня, в день іменини Покійної, на яке управа СФУЖО запрошує якнайчисленніше прибути.

КОМІСІЯ КУЛЬТ.-ОСВІТНЬОЇ ПРАЦІ

Культурно-освітня праця наших організацій є поважною ділянкою, яка вимагає постійної уваги. Вже давно управа СФУЖО плянувала створення комісії, що розглядала б і опрацьовувала б ці завдання. Коли б у ній об'єднались діячки культури із практиками організаційного життя, могла б Комісія давати напрямні культ. освітньої праці та знаходити нові форми, потрібні в теперішній дійсності.

Ці заходи врешті дали вислід на терені Нью Йорку. Недавно тому оформився там ініціативний комітет, що перевів перші наради. До нього входять від управи СФУЖО п-ні Л. Бурачинська, від Союзу Українок Америки п-ні Наталя Чапленко і від Українського Золотого Хреста п-ні д-р Софія Карпінська. На першій нараді, що відбулась дня 2. лютого, обговорено загальні напрямні Комісії й намічено деякі ділянки праці, як просування української книжки в американські бібліотеки та лікарські доповіді на терені жіночих організацій.

Комплет журналу (7 чисел)
„Громадянка“ коштує 1 дол.

UKRAINIAN WOMAN

OUR ENGLISH COLUMN

Easter Day

The Easter chimes shall again unite the faithful into one joyous community. Because the Resurrection is not merely the proof of Divinity of Jesus Christ, it is the symbol of final victory of the Good over the evil in the world, of the life's light over the death's darkness.

The world has ever been divided into those that like the Oint-bearing women had believed the first tidings of Resurrection, had rejoiced and went forth to announce it to the world, and those who like doubting Thomas, would not believe until they poked their fingers into the open wounds, so as to be convinced, whether it is He, or not.

There are the nations that, in their majority, are able to perceive the wisdom of Christ and adopt His truth through the evidence of logical sequence. These are the western nations. They became, in time, the home of rationalistic thinking.

Other nations that, in their majority, accept Christ through intrinsic nature of their soul, through their heart, and their belief cannot be shaken by counter-acting reasoning. The Ukrainian people belong into this group of nations that accepted the truth of the Resurrection of Christ like those first Oint-bearing women.

The rightful proprietor of chornozem is for the thousandth time repeating the joyous words: The Christ is risen! In thousand years wars, invasions and occupations passed through his land and often destroyed the sacrosanct treasures of their forefathers. Christ is risen! — resounds still in Ukraine and the oppressed and persecuted Ukrainian is rising again from the ruins to struggle for his new life, hoping that the Sun of Truth will shine in it.

Truly He has risen! — is the answer from the breasts of the people that trust in the day of victory of the truth over the evil, of life over the death. And no one could have shaken his trust.

Lengthy moments, hours and days of suffering, of death passed before the Resurrection of Christ. And it seemed to His disciples that eternal night came over humanity. The lamentations of Mother of God shook the earth when the tortured Body was being taken down from the cross. Hundreds of angels had been wailing in desperation over the suffering and death of the Son of God and pain of the Virgin Mary. And the days of despondency had passed and the Day of Resurrection has come..

And a new serene, out of this world, figure of Christ shone brightly for all nations of the world. A ray of this light reached also the remote land of Ukraine and uplifted the soul of its people who believed in Him.

And the Ukrainian people has been treading across the ages, through the storms of wars, harassments under alien occupations.

Long, long like eternity is the thorny path of the Ukrainian people. It seems that impenetrable darkness enshrouded all corners of the world.

Some of Ukraine's daughters and sons were thrown into Siberia and Kazakhstan, others were forced into dispersion the world over.

Still the ray of the bright light of Christ's Resurrection is shining in their hearts, and with it survives the adamant trust in the final vanquishing of the evil by the right, in the lucent Day of Restoration which is following the night of tribulations.

And the prophetic words of Shevchenko shall come true:

The church-coffin
Shall break asunder,
And from beneath
Ukraine shall rise again.
And shall disperse
The darkness of slavery,
And the light of truth shall shine
And the enslaved children
Shall freely pray again.

Natalie Pazunyak

THE COMMISSION ON STATUS OF WOMEN

On March 18 has begun the 11th session of the Commission Status of Women in the building United Nations in New York. The delegates of 18 nations are participating in deliberations presided over by Madam Agda Rosset (Sweden).

The political rights of women, their economic position and educational attainments form the subject of discussions.

The World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO) has authorized a group of Ukrainian women at New York to participate there as observers. Their impressions will be related in our periodical.

IN MEMORY

A contribution of \$10.00 to the Julia Shustakewich Scholarship Fund was made in memory of Mr. John Woycechowski, father of Elsie and Melvin, who passed away, from the following: Mr. & Mrs. T. Keryluk, Mr. & Mrs. Wm. Demray, Mrs. Annette Pan-kiw.

A contribution of \$5.00 to the Julia Shustakewich Scholarship Fund was made in memory of Mrs. Katherine Oleskiw, mother of Mrs. Anastasia Volker, who passed away Sept. 16, 1956.

THE LEADER OF THE UKRAINIAN CONSERVATIVE MOVEMENT

The Ukrainian Hetman Movement has recently suffered a great loss through the death of its leader, Danilo Skoropadsky, son of the last Hetman of Ukraine, Pavlo Skoropadsky.

Since Danilo was his only son, and the Hetman Organization desired to continue his kin in its leadership, it proclaimed as its leader the oldest daughter of Hetman Pavlo, the Countess Maria Skoropadsky Montresor. She was brought up in the tradition of old Ukrainian aristocratic family and has received a very careful education. She received the doctorate of medicine and practiced in the branch of orthopedics. Her late husband descended from ancient Breton family and was also active in Ukrainian Hetman Movement. The bolsheviki liquidated him as their enemy in 1939.

Maria Skoropadsky Montresor took over the leadership of the movement who will surely devote her best endowment and efforts toward performing her task.

THE CHORUS OF UNWLA BRANCH 10

We are glad to inform our readers that Branch 10 of UNWLA at Philadelphia has formed a chorus of its own. A fine group of female singers gathered under leadership of Mrs. Irene Chumova. It had already appeared at numerous performances in Philadelphia and has won popularity among Ukrainians of the city of brotherly love.

The chorus presented recently something singularly new. It came out on the stage all dressed in stylized folk costumes. This new and modernized form enlivened greatly the appearance and called forth an admiration.

This chorus is the first one to bring such an innovation among the choirs of UNWLA. (A photo of the choir appears on page 11).

Eternal vigilance is the price of liberty.

Wendell Phillips

Easter Paska

The central spot on the Ukrainian Easter table is filled by a large round wreat bread named "paska." This is a traditional Easter bread which has been baked in Ukraine for centuries. Its baking is linked to varied customs that originated in ancient beliefs.

The word "paska" (pascha) is of Greek origin, was later known in Aramenian language, used by Jesus Christ, and subsequently daopted by Christian nations, among them by Ukraine. Thus "paska" has a very long tradition. The tradition in Ukraine binds the Easter bread wth Our Lord's last supper when Jesus divided the bread among His apostles. Together with otrer foods — like eggs, butter, cheese and meats, it has been blessed throughout Ukraine, for the most part in churchyards. Only following this ceremony the families were permitted to consume the specially prepared food, ending the Lent.

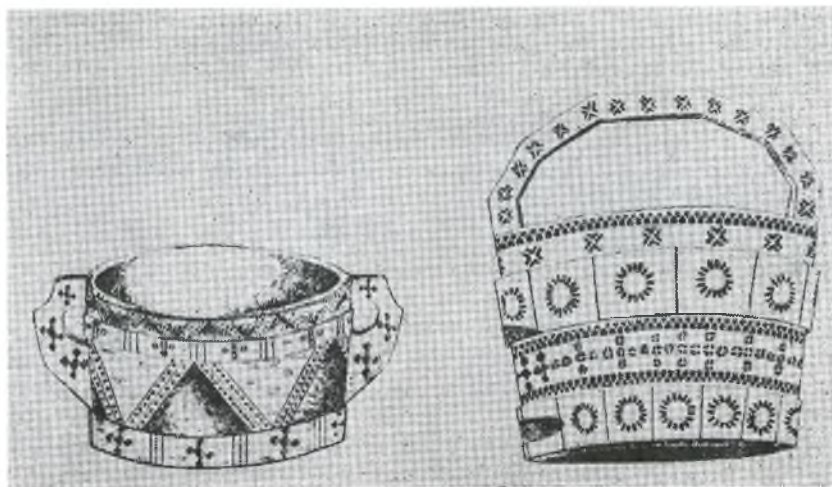
"Paska" is made of first rate dough which must be thoroughly neaded. It is usually baked on Thursday, or even on Wednesday. In the wheat growing districts of Ukraine more "paskas" used to be baked, hence such baking ought to have been done in advance. While performing this solemn task, the homekeeper needed peace and quietness, hence

other members of the family, notably the children, vacate the kitchen. When "paska" is in shape (usually various decorations, made of dough, are placed on its top), the homekeeper puts it into the oven on a special shovel, meant solely for this purpose. This done, she closes the opening tightly, making the sign of the cross by the shovel on the ceiling. In some districts of Ukraine the homekeeper pushes this shovel to the upper corners of the room, which means that she is chasing away the wicked spirits which is a trace of pagan times.

After the "paska" is ready, it is taken out and placed on the table, and then it is taken into the pantry where it remains until the time of blessing.

The members of the family carry the "paska" and other special edibles to be blessed in a basket, linen, or in a wooden vessel. All these articles are preserved for just this purpose. The wooden vessels are being ornamented by the Ukrainian highlanders with diverse embellishments, as the pictures in this issue demonstrate.

When you change your address don't forget to send ten cents for cost of printing.

The "Paska" is carried in a special wooden vessel to be blessed at Easter time. Above a picture of two such "paskevniks."

UNWLA Highlights

The Easter bells shall reunite in prayer all Ukrainian community. The great family of the Ukrainian National Women's League of America shall soon gather together at the table with blessed paska and join in partaking of the blessed egg and mutual wishes of better tomorrow.

Let us then likewise remember those our sisters and brothers who are in red prisons, in concentration camps, and at slave labor who can only secretly welcome the Resurrection of Christ that may still kindle a ray of hope in their downtrodden hearts.

The campaign to gain new members for the Branches of the Ukrainian National Women's League has been started. The Regional Councils have marked their plans for the action. Each of them wishes to find the best way to reach the goal, which means 500 new members for every Regional Council, or as many for each Branch as possible until the next Convention of our Organization.

We wish to remind the officers of the Branches that some of them are forgetting their duties toward the Organization which are established by the By-laws and the Conventions of UNWLA. Every Branch, its officers as well as its members, should understand these duties and endeavor to lend their support to their Central Office.

We call attention to the subscribers for OUR LIFE that they must notify the office in time whenever they are moving and thus changing their address. It happens frequently that a copy of an issue of OUR LIFE, when sent to an old address, is lost, destroyed, or that our office is obliged to pay the return postage. Yet all this trouble would be avoided if every subscriber would let us know in advance of the change of address.

The Branches, their governing bodies and the members, should never forget the **Press Fund of OUR LIFE**. It is imperative to remember that the management cannot cope with the continually growing prices of materials while the income of the magazine is lagging behind. Our readers may note that lately even large American magazines, with wide circulation and well-paid advertisements, had been forced out of existence just on account of growing prices of materials.

Hence let us constantly persist in remembering the Press Fund of OUR LIFE!

NEW YORK, N. Y.

Branch 53 UNWLA at work

On February 10th the Ukrainian American Women's Circle, UNWLA Branch 53, in New York made its public debut with a tea party held at the Ukrainian Institute at 79th Street and Fifth Ave. in New York City.

Mrs. Helen Lototsky was the guest of honor and made a warm speech, welcoming the new Branch. Among the other guests were Mrs. Catherine Peleshok, Vice President of the Ukrainian National Women's League, Mrs. Janet Bencal, President of the N. Y.-N.J. Regional Council, and officers and members of Branches 1, 4, 8 and 64. The Ukrainian American Women's Circle has been given the branch number 53, and its membership is composed largely of American born young women. The officers are Alexandra L. Riznyk, President; Irene L. Hawrylko, Vice-President; Anne L. Kushner, Secretary, and Helen Mass, Treasurer.—A. L. R.

OUR LIFE

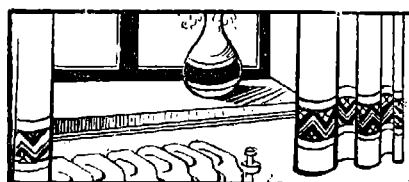
Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.

909 N. Franklin St.

Philadelphia 23, Pa.

Phone MA 7-7945

Do not forget to renew your
subscription to OUR LIFE.

У НАШІЙ ХАТІ

Шкільне харчування

Більшість американських шкіл постає дітям смачний полуденок у великій перерві. Без нього діти не витримали б довгого навчального дня від 9-ої до 4-ої години. Окрім того по школах є звичайно ще невеличкі базари, де дитина може купити — окрім шнитка й олівця, андрута або морожене.

Оце шкільне харчування виявило, які неспорядковані харчеві замишування дітей. На першій перерві, що припадає на 10.30 год. діти купують у шкільній крамниці якісь солодоші і під час полуденку вже не хочуть їсти. Багато дітей не пе молока і не їсть городиши, отже не сприймає головних складників шкільного харчування.

Це й спонукало шкільні круги до перевірки програми. Перш усього переведено обслідування дітей. В одній школі (Кентокі) вчителі під наглядом лікаря допитали 238 дітей від 4-ої класи вгору. Із них лиш 12 дітей зїли в дома добре снідання, 107 випили каву або молоко з хлібом, а 24 дітей прийшло взагалі без снідання. Решта дітей дістали до сніданку ще овочезий сок або овоч. Також дальша їжа дітей мало різноманітна. Тільки половина їх зїдає одну страву з зеленої городиши на день, 43% дітей зїдає один цитрусовий овоч на день, а лиш 27% пе 3-4 склянки молока на день. Зате 81% дітей їдять раз на день м'ясо або яйця.

Це виявило велику непоінформованість батьків і фальшиво спрямований смак дітей. Не диво, що шкільні їдальні не мали успіху. Їх раціонально улянований стравопис із зеленим горошком, чи фасолькою та склянкою молока не міг смакувати збалансованій дитині. А в висліді того шкірні висипки, недуги очей, вялі мускули і недостатний ріст.

Це й стало предметом дальших нарад. Яке виросте покоління з цих „замлілих“ хлопчиків і дівчаток? — Перш усього треба виховати їх батьків, нарікали одні з учителів. — Треба заборонити шкільній крамниці продавати солодоші, бунтувались другі. Діти зголодніють і їстимуть те, що подадуть на полуденок. — Треба вимагати, щоб вони їли вполудне все так, як ми вимагаємо від них вивчення матеріалу, пропонували треті.

Але ці поради не вдоволяли. До батьків шкільним кругам трудніше дійти, як до дітей, А коли й шкільна крамниця перестане продавати чеколяду, то в крамниці напроти діти її дістануть. А присилувати їсти не можна, коли не буде до цього охоти.

Тому рішено прийняти інші міри. Перш усього повчити дітей про користі з тої чи іншої їжі. Це не тільки придасться їм тепер, але принесе користь у дальшому житті. Тому вчителі розпочали працю наскрізь практично. У навчання природничих наук вмістили програму нашої їжі. Потребу молока, городиши, овочів, яєць, м'яса пояснили дуже приступно. А потім кожного разу, згідно зі стравописом їдальні того дня пригадували:

— Сьогодні в нас подадуть вполудне броколі. Це смачна городина. Які вона має користі? Хто знає?

І підіймались дитячі ручки, блистали очка, бо вони знали, що таке броколі й чому його треба їсти. А у шкільній крамниці стали продавати — окрім солодошів — також і овочі. І о диво, їх збут почав зростати, бо перед перервою вчителі пригадували про вартість вітамінів.

Оттакою впертою працею школа почала направляти харчеві замишування дітей. Слідом за тим

прикладом пішли інші школи у стейті Кентокі, а потім і в інших стейтах Америки. Згодом завважився вислід і в площині навчання. Вчителі у стейті Вискансин перші ствердили покращання успішности в учнів, що їдять шкільні полуденки. За цим почали слідувати і стверджувати те саме і в інших стейтах.

Шкільним полуденкам і без того приділювали велику увагу. Їх ціна є дуже дешева і не переступає спромог найскромнішого родинного бюджету. Тепер Департамент Хліборобства пішов далеко назустріч шкільним харчівням при доставі і спотребуванні молока. Багато шкіл подає тепер дитині другу склянку молока даром до заплаченого полуденку. Інші школи подають другу склянку молока за ціну 3 ц.

Ця акція має успіх, бо число дітей, що користають із доживи, постійно зростає. Всеж таки лиш одна третина американських шкільних дітей харчується у шкільних харчівнях. Тому тепер все намагання шкіл і виховних установ іде в тому напрямі, щоб уможливити кожній дитині шкільний полуденок. Це вимагає поважних коштів, але зі зрозумінням суспільства їх можна буде здобути.

ВЖЕ

КІНЧАЄТЬСЯ ПЕРЕСЕЛЕННЯ

Останні родини свіжо переселених ступають на гостинну американську землю. Деякі Відділи США перебрали на себе обовязок улегшити їм перші кроки. Підшукали їм мешкання і працю та допомогли у перших днях.

Незабаром подамо підсумки цієї допомоги. А тепер ще допоможим останнім, що прибувають! Нелегко воно ставити перші кроки у чужій країні... Пригадаймо собі наші початки!

Наше обличчя

СУХА ШКІРА

Суху шкіру пізнати по тому, що вона звичайно шорстка, вразлива і зчаста лущиться. Причиною того є, що підшкірні жирові залози замало виділяють охоронного товщу.

Сухій шкірі треба присвятити більше уваги, як нормальній чи масній, бо вона податна на передчасне старіння.

Увечорі треба почистити лице добрим масним кремом. Стерти паперовою хустинкою (cleenex), рештки товщу усунути ватою, намоченою у туалетній воді (Skin Freshener).

Що другий вечір наложити на ціле лице відживний крем і вбивати його пучками пальців впродовж 10 хвилин у шкіру. Залишити крем на цілу ніч. Крім того на місця, де зарисовуються зморшки, наложити гормонального або пляценто-гормонального крему.

Вранці треба лице і шию наготовити відживним кремом. Робити це кожного дня. Потім зладити мішанку з молока і цитринової води і зтерати легко в лице впродовж кілька хвилин, вкінці сполоскати самою цитриновою водою легко висушити рушником.

При дуже сухій шкірі, що лущиться, чистити лиш товстим кремом, а нагощення відживним кремом приміювати не тільки вранці, але й увечорі. Не слід тоді вживати води, ані туалетної води на алкоголь, а в ніякому випадку мила.

Євгенія Янківська

МОЛОДИМ ГОСПОДИНЯМ

Близько Великодніх свят продумує кожна господиня над святочним столом. Традиційне м'ясо — шинка, зимна телятина чи свинина — це вже лежить у звичаю. Тим більше хвилює воно молодих господинь. Які тут труднощі, які вказівки, що допоможуть зладити це якнайсмачніше?

Печення шинки в рідному краю було великим і трудним підприємством. Тут воно зводиться до закупу шинки певної величини, яку можна дістати вже спечену. На Великдень подаємо звичайно зм'якне м'ясиво, отже з тим не буде клопоту. Однак коли хочемо подати шинку гарячу, тоді її треба

варити або пекти. На це є точні приписи, що їх уже кілька було в нашому журналі.

При печенні м'яса користуємось тепер спеціальною сіллю Meat Tenderizer, яка допомагає, щоб м'ясо скрушило. Цю сіль (купуємо її у флашечках) розводимо по м'ясі та втираємо при допомозі вилок у м'ясо. Робимо це пів години перед печенням і залишаємо м'ясо у кімнатній температурі. Також дріб мотираємо приправити тією сіллю натираючи його з середини. Іншої соли додатково вже вживати не треба.

Приладжуючи печеню з телятини, обрुмяємо її з обох сторін, а потім прикриваємо покривкою. Яких 10 хвилин не слід її відкривати, бо телятина пускає з себе сок і це при початку печення вистачає. Щойно пізніше треба подивитись і підлити 2-3 ложки води. Слідкувати за печенням в такий сам спосіб аж поки м'ясо не буде готове.

Із листів до Редакції

Чи проміння Рентгена шкідливе?

(Відповідь п-ні Лесі Ткач)

Одиноке нешкідливе промінювання — це природна радіоактивність нашої землі. Все інше до певного ступеня небезпечно, якщо сильніше за промінювання землі. Тому в багатьох країнах існує контроль над дозою проміння Р, так для безпеки пацієнтів як і обслуги. Для тієї цілі устійнено точні вказівки відносно скількості Р та способу обережного користування ним. В Англії засновано Інтернаціональну Комісію для радіологічної охорони, що слідкує за приписами в різних країнах.

На шкідливе діяння проміння Р виставлені найбільше такі органи: шкіра, кровотворчі органи, полові залози, очі. Тому персонал, що старається за працю у рентгенологічній лабораторії, або працює в ній, мусить переходити загальні оглядини і перевірку крові.

Обов'язком чинників, відповідальних за лабораторію, є придержуватись засад охорони працівників, як встановлення допускальної дози (сили Р), періодичних оглядин працівників, приміювання всіх засобів охорони у формі бар'єр, приладдя чи вбрання, як

рукавиці, запаски, тощо та спеціальних знаків для місць, що небезпечні з огляду на сильну радіоактивність.

Обслуга Рентгена безумовно получена з певного роду ризиком. Однак коли перестерігати точно вказівок охорони, тоді ледве чи можна побоюватись некорисних наслідків цієї праці. Сотні й тисячі прикладів сучасних працівників є доказом цього. **др. Н. Сороківська**

ЧИ ВИШИВАНИЙ ОБРУС МОЖЕ БУТИ ВЕЛИКОДНІМ?

На мою думку Великодній стіл повинен бути накритий білим обрусом, а тільки одна або дві малі, вишивані серветки під керамічною вазою чи тарілкою з писанками можуть знайти там своє місце. Вишиваний обрус, хоч який гарний, не може бути офіційним, подібно, як кольоровий. Великодній стіл — це в понятті етикетки — формальний, офіційний стіл, а такий накривається тільки білим обрусом. Може бути мережаний, може бути теж коронковий. Це теж згідне з нашою традицією. Чи не говориться у нас завжди про „білу скатерть“? **Дора Рак, Шикаго**

Коли держатись стисло етикетки, приписаної у західному світі, Ваше становище правильне. Але коли взяти під увагу нашу традицію та значення вишивки в нас, то справа йнакше виглядає. „Біла скатерть“ наших шляхетських і козацьких світлиць не завжди була цілком біла, а дуже часто перетикана взорами чи гаштована. Це й відбилось у народньому побуті, що виказує дуже гарні ткани скатерті (Покуття, Поділля).

Вишивка має в нашому побуті більш як естетичне значення. Вона стала для нас уже певним символом і тому включаємо її якнайбільше у прояви нашого життя. Її кольорова пляма не вражає нас трайливо, як це діється з кольоровим обрусом, а радше вносить якусь святочну рідність у цей обряд.

Зустріч із іншими поселенцями на американському ґрунті показує нам, що всі вони стараються вносити щось своє, питоме у тутешній побут. Однією з таких зовнішніх форм може бути й вишивка на нашому офіційному столі, яку тут ловітають як нашу особливість.

Редакція

Гетьманський борш

Потрібно:

- 3 ф. поребрини або груднини
- 2 цибулі
кілька зерен перцю
- 2 лаврові листки
закришка
- 4-5 невеликих буряків
- ½ капусти
- 2 картоплини
пригорща фасолі

М'ясо налити зимною водою, вкинути туди цибулю, перець, лавровий листок і поставити, щоб швидко й сильно закипіло. Прощидивши, сполокати м'ясо і порізати його на кусники. Покласти в ринку покришеної городини, буряки, м'ясо, заллати юшкою і поставити варити. Коли вже буряки м'які, покришити їх і вкинути капусту та картоплини, порізані на кусники, й посолити. Коли капуста звариться, додати окремо зварену фасолі. Можна заквасити також помідоровими позилами, дати закипіти й приправити сметаною.

Муштардова підлива

Потрібно:

- 2 ложки франц. муштарди
- 1 цибуля
- 1 ложка масла
- 1 ложка муки
- 1 склянка росолу
- 1 чарка вина
дрібка цукру

Посікти цибулю і тушкувати (душити) її на маслі. Додати муки і розвести росолом. Влити вино, додати муштарди, перетерти все через сито, додати дрібку цукру, а коли б підлива не була досить гостра, втиснути соку з цитрини. Подавати до вудження.

Холодець із дробу

Потрібно на холодець:

- 1 молода курка (пулярда)
- 1 цитрина
закришка
- 8 листків желатини

Зварити курку з городиною і цибулею та ложечкою соли. Коли курка вже м'яка, вийняти і прохолодити.

Росолу повинно бути більше літри. До нього додати цитринового соку й желатини, що ми її розпустили перед тим у склянці літньої води. На кінці додати до киячого росолу два білка збиті на шум. Поставити, щоб осіло й переїдти через платинку. Потім покроїти курку на дрібні скибки, вийнявши більші кости. Влити до гладкої форми росолу на 1 інч, а коли застигне, виложити у відступі кусники курки. Заллати це зверху росолом. Поставити, нехай стужіє. До цього подати підливу.

Бабка легким способом

Потрібно:

- 1 ф. муки
- 8 жовтків
- ½ горнятка цукру
- 1 унція дріжджів
- 1 склянка молока
горнятка топленого масла
ванілія
- 1 ложечка соли

Пересіяти муку до миски, поставити на піч, щоб нагрілась. Тим часом втерти в мисці жовтка з цукром, окремо розвести дріжджі молоком (2—3 ложки), нехай підроснуть. Коли дріжджі рушаться, вкати їх до пересіяної муки, додати збиті жовтка, соли й ванілії, долляти молока і місити тісто пів години. Потім додати теплого масла і ще місити аж тісто відстає від руки. Лишити, щоб виростло, а потім вложити до вимашеної форми. Коли виросте двічі стільки, дати до гарячої рури зразу на 300 ст., а потім 350 ст. Пекти ¾ год.

Корж із сира

Потрібно:

- ½ ф. муки
- 2 ложки масла
- ½ ф. доброго сира
- 1 яйце
- 5-10 ложок цукру (до смаку)
- 1 ложечка порошку до печення

Зладити тісто з муки, сира, масла і яйця, додавши цукру і порошок до печення. Замісити легко й розгачати на палець. Поділити тісто на дві частини. Спідньою вистелити бляху і посипати дрібно шаткованими і поцукрованими яблуками. Покрити другою половиною тіста й помстити жовтком. Спекти рум'яно і посипати ванілевим цукром.

Помаранчевий торт

Потрібно на масу:

- 2 помаранчі
- 2 цитрини
- 1 горнятко цукру
міничок м'ягдалів

На склишо:

- 1 горнятко цукру
- ½ помаранчі

Витиснути сок із помаранч і цитрин і заварити його з цукром на густий соковик (сироп). Окремо зварити шкірку з помаранч, змінючи 4—5 разів воду, щоб не була гірка. Перепустити її через машинку і вкинути в соковик. Заварити кілька разів. Потім гаряче втирати на масу з додатком спарених і змелених м'ягдалів. Цією масою мастити андрути.

Помаранчева склища: Горнятко цукру зварити на густий соковик (сироп) „до нитки“ (коли взяти ложечкою трохи соковика, тягнеться нитка). Втерти на помадку, розвести соком із помаранчі і помстити торт. „Нова Хата“

Фіговий торт

Потрібно:

- ½ горнятка чищених, мелених м'ягдалів
- 2 ложки помаранчевої шкірки, кандизованої, змеленої
- 4 унції фіг, змелених
- горнятка тертої булочки, пересіяної
- ½ ложечки порошку до печення
- ¼ ложечки гвоздик
- ½ ложечки мішанини коріння (готове у крамницях)
- 1 ложка горілки (бренді)
- 5 яєць
- 1 неповне горнятко цукру

Перемішати м'ягдалі, помаранчеву шкірку, фіги, терту булку. Додати до того коріння і порошок та добре перемішати. Додати горілку і вимішати пальцями.

Втерти жовтка аж побіліють і додавати поступово до них цукру. Терти, аж наросте. Додати до того згорі згадану масу і добре вимішати.

Збити білка на шум, але не тугий, потім давати по ложці шуму й обережно вимішувати.

Виложити до високої тортівниці. Пекти на легкому вогні до 325 ст. цілу годину. Вийняти тортівницю, а коли прохолодне, зняти бічницю. Торт посипати цукром-мучкою і подавати з битою сметаною.

Українська вишивка

ВИШИВАНА БЛЮЗКА

Весняною порою треба подумати про вишивану блузку до нашого костюму. Вона буде нам потрібна в літі до спідничок, а потім зимою до чорної, довгої спідниці на вечір.

Найкраще вибрати до неї клясичний ґрїй із вуставками, пазушкою і коміром-стоячком. Приміняти можна кожен вуставковий взір, із якого частинки перенести на комір і обвід пазушки.

Взір до блюзки

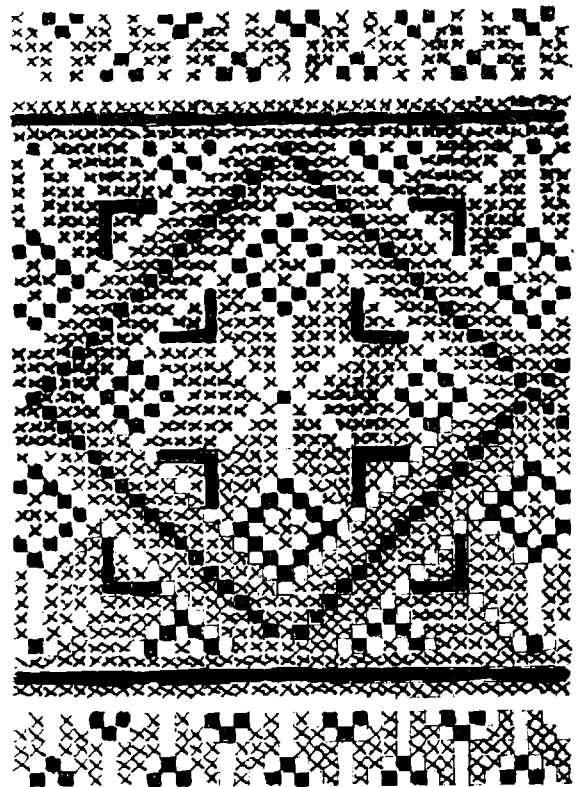
Вуставка до блюзки, виконана хрестиками у двох красках, чорній $\blacklozenge$ і в червоній ххх. До вишивання вживати ниток Д.М.С., червона ч. 817.

Окрім того можна вишити блузку взорами із кольорової таблиці на обгортці. Хто не любить надміру чорної краски, може заступити її темно-вишневою (ч. 814, або ч. 902), а червоний кольор золотистим (ч. 726).

ЗМАГАННЯ У ШКОЛАХ ДОМАШНЬОГО ГОСПОДАРСТВА

В американських школах домашнього господарства часто відбуваються змагання в різних галузях. Їх влаштовують різні великі компанії, що продукують якийсь харчевий продукт. Нагородами бувають часто стипендії для учениць, щоб їм уможливити дальші студії.

І так першу нагороду в всеамериканському змаганні печива дістала 17-літня учениця сер. школи Марджері Кембел. Вона спекла найкраще з усіх черешневий пиріг (пай) і дістала стипендію для вищих студій домашнього господарства.

НАШИМ ДІТЯМ

ВЕСНА ІДЕ

Медведиха цілу зиму
З медведятками малими
На морози не зважала,
У барлозі теплім спала.

І було їм там вигідно,
Зручно, затишно, спокійно,
Холод їм не дошкуляв,
І ніхто не турбував.

Тільки раз, якось, лисичка,
Яка мешкала тут близько,
Приходила попитати
У сусідів, що чувати.

Та ще зайчик довгоногий
Пробігав біля барлога;
Гукав у вікно що-силю,
Щоб погрітись пустили.

Та медведі міцно спали,
На сусідів не зважали:
У міцному сні сопля,
І на весь барліг хропли.

І не знали, і не чули,
Як зима уже минула.
Сонце з неба засміялось,
І зима втекла, злякалась...

Сніг розтанув, рівчаками
Біжить в річку між полями.
Теплий вітерець повіяв,
В лісі проліски посіяв.

Гукнув зайчик до лисички:
— Вже весна іде, сестричко!
Ти медведів не стрічала?
Невже сплять ще, не вставали?

Ходім разом до барлога
Та розбурхаєм їх троха!
І побігли вдвох хутенько,
Стрибаючи веселенько.

От прибігли, разом стали,
І весело загукали:
— Гей, медведі, годі спати,
Йде Весна, пора вставати!

Медведиха крик почула,
Вікно хутко відімкнула,
Хотіла гостей нагнати,
Щоб не завadzжали спати.

Та почула спів пташиний,
І весняний дух лагідний, —
Сама зразу злагідніла,
До гостей заговорила:

— Любі гостоньки, вітайте!
Лиш хвилину почекайте.
Я дітей з коліски вийму,
І з барлога до вас вийду.

Всі зібрались на горбочку,
Посідали там рядочком,

їх весняне сонце гріло,
А все кругом гомоніло:
— Вже Весна іде! Весна
Уже Зиму проганя!
Ясне сонечко пригріє —
Все кругом зазеленіє!

Л. Гаєвська-Денес

ПРО МУДРУ ЛИСИЦЮ І ПІВНЯ ПРОСТАКА

Що лисиці хитро-мудрі,
Півень це давно чував,
Тільки впевнитися в тому
Все нагоди ще не мав.

Але раз Лисиця нишком
І в його курник прийшла,
Бачить — сідало високе,
Й солоденько почала:

— Добрий вечір, куме Петре!
Чи живі, здорові всі?
— Слава Богу! Як там ваші?
— Та нічого наразі...

То дарма на мене кажуть,
Що така я і сяка,
Що неначебто тиняюся
По сусідських курниках...

Йду оце до вас у гості,
Люди ідуть до млина,
І розсипали в дорозі
Вісім лантухів зерна.

Там ячмінь, та там пшениця...
Хоч лопатами згрібай,
Або кльой собі, і курок
Із усіх кутків скликай...

Ти сходив би, поки люди
З зерном ради не дадуть
Чи сороки чи ворони
Усього не поклюють...

— Дуже дякую, кумасю,
Завтра я туди схожу,
А тобі зате новинку
Теж цікаву розкажу...

— Ні, ти — зараз. На хвилинку
Тільки з сідала злети,
Розкажу і покажу я,
Як тобі туди пройти...

— Ще раз дякую сердечно
За ту знахідку з зерном:
Завтра сходим неодмінно —
Я і курки — всі гуртом.

Але слухай: наш господар
Баранця оббілував,
І назавтра, ради свята,
Свіже м'ясо приховавав...

— Де? — Лисиця затремтіла.
— Близько. Нічого й шукать:
Там комора в кінці двору,
Круглий прохід без дверцят.

Тільки зайдеш, то праворуч
Білий стіл такий стоїть,
А на ньому, ще й без соли,
Вся баранина лежить...

Попрощалась, і — в „комору“
І не встигла крикнути: „ах!“
Як нежданно опинилась
У Сірка в міцних зубах...

Ранком Півень, як звичайно,
У дворі з курми гуляв,
І замислено-розважно
Сам до себе сокотав:

— Що лисиці хитро-мудрі,
Щось не віриться мені:
Може й мудрі, та не дуже,
Може хитрі, та дурні!..

О. Кобець

ПИСАНКУ ПИСАЛА

— А я писанку писала!
— Ти? Сама, Оксано?
— Ні, ще й мама помагала.
— Що ж робила ти? Що — мама?
— Я бляшаночку помила,
Мама віск у ній топила.
Мама писанку писала,
Я бляшаночку держала.

Ми взяли яечок двоє,
Розписали їх обоє.
Фарбували їх у фарбі.

Подивіться — гарні, гарні!

Чо.

НА ПРОВЕСНІ

Мячиком червоним викотилось сонце.
Хором заспівали весело пташки.
Чи ви чули, діти? Вже весна! Не сон це!
Бо розквітли в лісі фіялки запашні.
Завтра зберемося ми гуртом до школи.
Підемо до лісу, нарвемо квіток.
Зеленіють пагорбки, почорніли доли
І почав вже казочку говіркий струмок.

10. II. 57 р. Ніна Наркевич

Лесіна квітка

У Лесі на вікні є гарний вазончик. Ще взимку мати купила в місті квіткові цибульки й дала Лесі.

— Посади їх до вазонка і добре їх доглядай: підливай щодня, щоб земля була вогка, а як з'являться листочки, то тримай вазончик на світлі. От матимеш до Великодня гарні гіяцинти, сказала мама.

Леся послухала маму. Посадила квіткові цибульки до гарного вазонка й пильно їх підливала. Через деякий час з землі виткнулись гарні зелені листочки, а незабаром вигналась товстенька міцна стебелінка, на якій визначились цілими рядками пупянки. З кожним днем вони все більшали і Леся ніяк не могла дочекатись, коли вони розкриються. Вона дуже хотіла щоб до Великодніх свят квіточка розквітла. Тоді можна буде їх поставити на Великодній стіл із свяченим.

Леся дуже любить радісне свято — Великдень. Вона завжди допомагає мамі нести до церкви невеличкий кошничок із паскою, крашанками, сиром та пахучою ковбасою. Навколо церкви так гарно бути в колі, де кожний стоїть зі своїм кошничком або мискою, коло

якої весело блимає червона свічка. А коли скінчиться відправа й Леся повертається до дому, то завжди вона з мамою прибирає Великодній стіл... А цього року на Великодньому столі буде стояти Лесіна квітка, як розквіте. Тільки чому вона ще й досі не розкривається? Лесі не терпиться. Вона вже може в десятий раз підбігає до вікна й знову приглядається до пупянків. А що, як би їх трошки відкрити? подумала Леся й вже простягнула руку до рослини, як почула з-заду за собою бабусин голос.

— Що це ти задумала, Лесю? Не руш пупянків, поки самі не розкриються.

— Бабусю, я хотіла, щоб квітка розквітла до Великодня, відказала Леся.

То ти краще помолися, то й розквіте твоя квіточка, а будеш тупянки руками розкривати, то завянуть і шовіпадають, закінчила свою мову бабуся. Леся її послушала й більше не рухала квітки.

На Великдень вона пішла з татом і мамою до церкви. Там було гарно. Врочисто співав хор, скрізь горіли свічки. Священик у білій,

блискучій ризі виходив до людей та вітав їх: „Христос Воскрес“, а на дзвіниці гули дзвони великі та маленькі. Леся молилася, слухала співів, але думка про квіточку не покидала її: „Чи розквіла квітка, чи ні?“, все думала вона.

Коли всі повернулися додому, Леся відразу підбігла до вікна, де стояв вазончик. А там... Леся не вірила своїм очам... там красувалась замість непоказьних зелених пупянків чудова пахуча китиця біло-сніжних дзвоників гіяцинту.

— Розквіла, розквіла! застрибала на radoшах Леся. Вона взяла вазончик до рук, щоб віднести його до вітальні та поставити на давно приготоване місце, як до кімнати вбіг її старший брат Юрко.

— Ти знаєш, Лесю, що трапилось? Гриць упав на сходах та так пошкодив собі ногу, що його відвезли до лікарні. Бідний Гриць, сумний буде в нього Великдень! Леся знала Гриця. Це — товариш Юрка, що живе недалеко від них.

А Юрко далі казав: — Бідний Гриць! Я віднесу йому свою найкращу писанку та ще книжечку, яку дідо мені подарував. Хай читає, щоб не так сумно йому було лежати.

— А я? Леся задумалась. — Що ж я понесу Грицеві? І пригадала Леся, що має гарну квітку. Цю квітку вона віднесе до лікарні й поставить на столику коло його ліжка. Великодній стіл і без неї буде гарний.

Леся нахилилася до квіточки, поцілувала її ніжні пелюстки та тихенько сказала.

— Бувай здорова, квітонько. Будеш тепер жити вже в хворого Гриця. І видалось Лесі, що хтось шепнув їй із самої середини найбільшого дзвіночка гіяцинту:

— Добре, люба дівчинко. Живи щасливо! І коли на другий день товаришки Лесі запитали її, де подівся її гіяцинт, то Леся розповіла їм, чому цього року її Великодній стіл зостався без квітки. Але смутку не було в душі Лесі. Здалось, що все навколо ще більше радіє в цей ясний, весняний, погожий день Великодніх Свят.

Ніна Наркевич

І пригадала Леся, що має гарну квітку. Цю квітку вона віднесе до лікарні...

Воскресні дзвони об'єднують у молитовному здвизі всю українську громаду. Велика сім'я Союзу Українок Америки зійдеться незабаром при свяченому, щоб поділитись свяченим яйцем та побажати собі всього добра. Згадаймо при цьому тих, що на рідних землях потайки зустрічають Воскресення Христове, а в далеких таборах півночі в трудом і жертвами виборюють це право.

* * *

Щоб поширити **ухвали Річних Зборів** серед членства СУА, поміщуємо найважливіші з них у цьому числі. Прохаємо прочитати їх уважно й застановитись над переведенням їх у життя.

* * *

Кампанія за приєднанням членства вже розпочалась. Окружні Ради намітили собі подрібний плян, як її перевести. Кожна з них шукає своїх доріг, як притягнути членок і в цьому шляхетному змаганні виробляються наші сили. Кожна округа повинна предбати до Конвенції 500 нових членок!

* * *

Річні Збори ухвалили впровадити **членські виказки** для членок СУА. В тій цілі Відділи повинні прислати списки своїх членок із адресами, щоб у Централі могла постати центральна картотека членства.

* * *

Щоб **слідкувати за працею місцевих Відділів** та допомагати їм, Окружні Ради будуть відвідувати тепер Відділи частіше. Часті відвідини представниць Централі не є можливі через великі кошти переїзду. Цю функцію зв'язку між Відділами, а Централю перебирають тепер на себе Окружні Ради.

* * *

Все наново стверджуємо, що Відділи забувають про свої зобов'язання до Централі, які устійнені статутом і ухвалені Конвенціями. Відділи — це клітини організації, яка має в нашій спільноті **важливі завдання**. Треба, щоб кожний Відділ розумів їх і старався згідно зі своїми силами їх підтримувати!

* * *

Все ще багато членок вплачує 2.50 дол. як передплату, мабуть, не завваживши **зрівнання передплати членок із нечленками**. Пригадуємо ще раз, що передплата виносить тепер для всіх читачок 3.00 дол. і прохаємо надіслати додатково 50 ц. Інакше вплата 2.50 дол. буде зарахована за менший протяг часу.

* * *

Ще раз пригадуємо, щоб наші читачки, що змінюють мешкання, в час повідомляти нас про **зміну адреси**. Часто трапляється, що число йде на давню адресу, там пропадає, а по якомусь часі передплатниці домагається від нас чисел додатково. Чи не справедливо?

*

З нагоди Великодніх стріч Відділи повинні пам'ятати про **пресовий фонд „Нашого Життя“**. Щороку журналу більше потрібно, бо організація росте. Тому й треба піддержувати свій журнал, що відзеркалює наше життя!

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА від 21. лютого до 28. березня 1957

Річна вкладка і Організаційний Фонд:

Від.	7 Акрон	20.00	5.00
”	13 Честер	20.00	5.00
	14 Клівленд	20.00	
	19 Амстердам	20.00	5.00
	21 Бруклін	20.00	5.00
	25 Клівленд	40.00	10.00
	28 Ньюарк	20.00	5.00
	38 Ленсінг	20.00	5.00
	51 Милвокі	20.00	

Фонд Централі:

Від.	7 Акрон	30.00
”	13 Честер	30.00
	19 Амстердам	15.00
	21 Бруклін	80.00
	28 Ньюарк	126.00
	36 Шикаго	35.00
	38 Ленсінг	10.00

Фонд Резервовий:

Від.	7 Акрон	10.00
”	28 Ньюарк	10.00
	38 Ленсінг	10.00

Фонд Конвенційний:

Від.	7 Акрон	5.00
”	28 Ньюарк	5.00

На Дім СУА:

Від.	5 Дітройт	25.00
”	28 Ньюарк	25.00
	38 Ленсінг	15.00
	Окружна Рада СУА, Филад.	10.00
	Інна Черняхівська, Филад.	10.00
	Ярослава Баранецька, Фила.	5.00
	Пелагія Малиновська, Фила.	3.00
	Ольга Мельник, Честер	1.00

Фонд „Мати й Дитина“

Від.	5 Дітройт	10.00
”	19 Амстердам	85.50
	20 Филадельфія	63.00
	21 Бруклін	27.00
	24 Елизабет	15.75
	28 Ньюарк	99.00
	38 Ленсінг	15.00
	47 Рочестер	62.00
	57 Ютика	30.00
	63 Дітройт	11.00
	64 Нью Йорк	150.00
	67 Нью Гейвен	66.00
	Стефанія Іваш, Филад.	5.00
	Анастасія Кочан, Джоліет	2.00

Вкладка до СФУЖО:

Від.	7 Акрон	5.00
”	13 Честер	4.50
	19 Амстердам	3.00
	21 Бруклін	10.00
	28 Ньюарк	20.00
	36 Шикаго	5.25

НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ 1957

Фонд Пресовий Н. Ж.:	
Від. 5 Дітройт (пам'яті Еві Ч. Мачержак)	10.00
10 Філадельфія	15.00
19 Амстердам	5.00
21 Бруклін	25.00
28 Ньюарк	25.00
38 Ленсинг	15.00
41 Філадельфія	10.00
47 Рочестер (датки членок)	21.50
А. Г. Біловус, Дітройт (від Комітету Ювілею Панства Будзол)	10.00
Марія Савчин, Філадельфія	5.00
Анастасія Кушнір, Філад.	5.00
Інна Черняхівська, Філад.	5.00
Марія Кивелюк, Філад.	5.00
С. Баляс, Вінніпег	2.00
Анна Бутрин, Філад.	2.00
Мих. Городиська, Шикаго	2.00
Катерина Марків, Філад.	1.00
Іванна Пенкальська, Філад.	1.00
Ольга Мельник, Честер	1.00
А. Забродська, Ленсинг	1.00
Люба Дребич, Бронкс	1.00
Ізидора Левкович, Ньюарк	1.00
Анна Караш, Даймонд	1.00
Софія Вергун, Дітройт	1.00
Стефанія Баран, Шикаго	1.00
На „Фонд 500“	
Від. 10 Філадельфія	50.00
13 Честер	40.00
20 Філадельфія	115.86
22 Шикаго	100.00
28 Ньюарк	100.00
34 Коговс	33.00
38 Ленсинг	15.00
51 Милвокі	16.00
„ 57 Ютика	50.00
Окружна Рада СУА, Філад.	50.00
Клявдія Гош, Філад.	5.00
В. Івасютяк, Ст. Луїс	2.00
Замість квітів на могилу бл. п. Ірини Бонковської зложили:	
І. і Ю. Прокопишин, Філ.	25.00
М. і Мих. Пежанські	20.00
Марія і д-р Кость Паньківські, Ларчмонт	20.00
Надія і Сергій Литвиненки, Нью Йорк	10.00
Кекилія Гардецька, В. і др. М. Ценко, Філад.	10.00
Працівники Кооп. „Базар“, Філадельфія	10.00
Марія Біляк, Маямі	5.00
С. і М. Гарасевичі, Ньюарк	5.00
Мих. Чайковська, Філад.	3.50
З подякою	
Антонія Кульчицька, фін. секр.	
Анна Сивуляк, касієр	

НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ 1957

Ухвали Річних Зборів

Організаційні справи

1. Кампанія за приєднанням членства.

Головна Управа за почином Окр. Ради в Дітройті, проголошує кампанію за приєднанням членства в пам'ять 500 погибших:

а) Кожна Окр. Рада змагає до того, щоб приєднати 500 нових членок до нової Конвенції.

б) Кожного третього місяця повинні Окр. Ради інформувати про приплив нових членів, подаючи їх список.

в) Змагання між округами увінчає Гол. Управа на Конвенції, нагороджуючи Окр. Раду, що придбала найбільше членок, похвальною грамотою.

2. Найближча Конвенція.

З огляду на кілька українських Конвенцій, що відбудуться у 1958 році, пересувається дата найближчої Конвенції на 1959 р. Вона відбудеться в Нью Йорку, а не, як було первісно ухвалено, у Філадельфії.

3. Відвідини Відділів.

Постійні відвідини Відділів з огляду на велику віддаль і кошти переїзду, трудні до переведення. Гол. Управа вважає, що це завдання повинні перебрати на себе Окр. Ради. Натомість Центральна СУА повинна через своїх представниць брати участь в Окр. Зіздах.

4. Анкетні листки.

Гол. Управа припоручає Екзекутиві перевести серед членства анкету на тему, яку працю бажали б членки переводити на терені Відділів. Виповнені анкетні листки зберуть Окр. Ради й перешлють їх до Централі.

5. Екзекутивна Секретарка.

Гол. Управа бере до уваги створення посту Екзекутивної Секретарки з тим, щоб його передати до обговорення слідувачим Окружним Зіздам. Статутова референтка має випрацювати правильник діяння Екзекутивної Секретарки, як також правильник діяння референток Гол. Управи.

6. Виказка членів.

Відділи повинні прислати списки

членок з адресами, а вслід за цим Центральна розішле їм картки членства.

Фінансові справи

а) **Заборговання Відділів.** Гол. Управа постановляє передати стягнення задовжень Відділів Окр. Радам кожної округи і в тій цілі розішле Окр. Радам список залетлостей Відділів даної округи.

б) Гол. Управа пригадує Відділам побажання Конвенції, що кожен Відділ повинен зложити 25 дол., а кожна членка 1 дол. на Дім СУА.

Видавничі справи

1. „Наше Життя“.

а) Гол. Управа пригадує Відділам ухвалу Конвенції щодо обов'язкової передплати „Нашого Життя“ Управи Відділів повинні доложити всіх сил, щоб ця ухвала була переведена в життя.

б) Гол. Управа припоручає Відділам, щоб вони при розподілі грошей завжди надіслали даток на пресовий фонд.

в) Пресові референтки при Відділах і Окр. Радах повинні окрім збирання передплат подбати також про оголошення до „Нашого Життя“.

г) Екзекутива повинна жовтень проголосити місяцем преси в організації.

2. Книжки СУА.

а) Гол. Управа приступає до видання ювілейної книжки 30-літньої праці СУА, в якій буде відзеркалена діяльність усіх Відділів.

б) Гол. Управа припоручає, щоб у видавничому плані чергувати книжки, конечні для культ.-освітньої програми СУА з практичними.

Суспільна опіка

1. Референтки суспільної опіки.

Гол. Управа припоручає Окр. Радам поінформувати працівниць суспільної опіки про форми суспільної опіки, що існують в Америці.

2. Фонд Пятсот.

Гол. Управа припоручає Окр. Радам, щоб справа Фонду Пятсот була в їх округі відповідно зреферентована і введена в життя референтками суспільної опіки.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Річні Збори Окр. Ради

У дні 3. березня 1957 зійшлися відпоручниці Відділів у Нар. Домі в Нью Йорку. Голова п-ні Іванна Бенцаль відкрила збори молитвою і привітала членів Гол. Управи пп. Катерину Пелешок і Наталю Чапленко та попросила приязних вибрати президію. Предсідницею зборів вибрано п-ню І. Рожанковську, а секретаркою п-ню І. Кашубинську.

Після відчитання протоколу попередніх зборів, слідували звіти управи. Голова п-ні Бенцаль накреслила етапи праці Окр. Ради, до яких належали — поминальне Богослуження за 500 погибших, традиційне Свято Матері, Свято Жінки-Героїні. Разом із Укр. Золотим Хрестом влаштовано жалобні сходини в честь бл. п. Олени Кисілевської. Окр. Рада взяла участь із транспарентом у Дні Лояльності. Багато труду й праці треба було вложити в організування українського відділу під прапором США в Міжнародній Жіночій Виставці. Успішно проведено наради Окр. Зізду Відділів США, на якому видвигнуто ряд цінних проєктів для стимулювання організаційного життя наших Відділів. Окр. Рада брала участь у ювілей 35-літ-

Статутіві справи

Гол. Управа припоручає Окр. Радам впровадити в життя новий статут Окр. Рад за виїмком точки, що передбачує сполуку містоголови й голови Окр. Ради в одній особі.

Освітні справи

Гол. Управа припоручає Відділам присвятити увагу українським відділам у публичних бібліотеках, допомагати їх скріпленню і жертвувати туди українські видання, в першу чергу видання США.

Лідія Лемішка
секретарка

Олена Лотоцька
голова

ньої праці 1 Відділу США та в річних зборах деяких Відділів Нью Йорку. Співпрацювала з нашими громадсько-політичними організаціями і брала участь у їх виявах, як Святі Листопада, передачі укр. прапора губернаторові Гарріманові, у Святі Соборности. Закінчуючи це звітування, п-ні голова підкреслила недоліки в організаційному житті Окр. Ради, спричинені частковою байдужністю членів управи.

На внесок голови контр. комісії п-ні М. Головей, уділено управі абсолюторію.

До нової управи увійшли п-ні: Іванна Бенцаль, голова, Марія Демидчук, містоголова, Ірина Кашубинська, секретар, Анна Кізима, скарбничка, Мирослава Вишивана, культ. осв. реф. Марія Стефанів, пресова реф., Марія Головей, імпрезова реф., Олена Гордінська, реф. сусп. опіки, Анастасія Бродин, реф. звязків, Олександр Різник, англмовна секретарка. До контр. комісії увійшли: пп. Марія Карлович, Анна Свенсон, Марія Ленчук. Членами управи є пп. Стефанія Салдан, Анна Колтун, Євдокія Ликтей, Ольга Грицай.

Потім п-ні К. Пелешок на внесок п-ні Бенцаль зясувала акцію Фонду Пятсот, а п-ні Ольга Грицай, представниця 67 Відділу США зreferувала, в який спосіб Відділ у Перт Амбою здобуває грошові вклади на названий фонд.

П-ні Н. Чапленко представила зборам спосіб просунення української книжки до американських бібліотек. На кінці голова подякувала приязним за участь і закрила збори.

М. Стефанів
референтка преси

Річні збори „Жіночої Помочі“

Річні збори 3 Відділу США в Нью Йорку відбулись 29. грудня в Народнім Домі, в домівці 64 Від. США.

Після отворення зборів головою Відділу п-нею М. Марусевич, вибрано президію зборів, до якої увійшли п-ні Груховська як пред-

сідниця, а п-ні Ковальська як секретарка. Голова п-ні Марусевич зложила короткий але змістовний звіт зі своєї діяльності. З її звіту виходило ясно, що урядниці докладали старань, щоб виконати обовязки в першій мірі супроти своєї Централі, а дальше супроти українського громадянства. Наш Відділ, як всі інші організації на герені Нью Йорку, доложив багато праці, помагаючи при збірці фондів на будову школи при церкві св. Юра. З черги здала звіт м-голова п-і Слободян, яка є одною з перших членок 3 Відділу, бо від самих його початків. Пані м-голова не опустила жадної нагоди, де треба було її приязности. В не-присутності голови переводила збори і старалась, як могла, про оживлення праці в Відділі. Секретарка п-ні Демидчук через недугу не могла бути на зборах, але прислала письменний звіт. Потім слідували звіти фін. секретарки п-ні Яндо і касієрки п-ні Харамбури. З фінансового звіту присутні довідались, якими фондами розпоряджав Відділ за цілий рік. До Централі США вислано \$213.15. В тім є вчислені гроші на моргедж дому США. вкладка до Централі, Фонд організаційний і резервовий і Фонд „Мати й Дитина“ та вкладка до СФУЖО. Своім порядком слідували звіти виховної референтки, суспільної опіки і делегаток до Окружної Ради США та Об'єднаного Комітету м. Нью Йорку. На сліду-ючий рік вибрано цей самий уряд за виїмком секретарки М. Демидчук, яка прийняла інший пост. Голова пп. М. Марусевич, м-голова М. Слободян, секр. А. Бродин, касієрка М. Харамбура, фін. секр. А. Яндо, культ.-осв. і пресова М. Демидчук, виховна А. Яндо, організаційна А. Бродин, суспільної опіки М. Робіцька. Тому, що Відділ є запомоговий, то вибрано як звичайно дві доглядачки хворих, а це пп. А. Васильців і А. Хархан.

Під кінець збори обговорили плян праці на бжучий рік. Крім спільної праці з іншими Відділами США, під проводом Окружної Ради, упляновано хоч два культ. освітні вечорі, крім того забавову імпрезу для своїх членок. На тім збори закрито.

М. Д.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Двадцятьп'ятиліття родини Будзол

Приятелі Павлини й Миколи Будзолів подбали про те, щоб дня 23. лютого відбувся товариський вечір для вшанування цієї річниці. О год. 7.30 у просторій Українській Хаті, за прибраними квітами столами засіло 150 осіб, рідні, приятелів і знайомих. Тоді дружка п-ні Беднарська і дружба п. Бойко впровадили врочисто ювілятив на залю, а присутні встали і заспівали „многая літа“.

Голова 5 Відділу п-ні Сосновська у вступному слові пояснила значення свята і передала провід п-ні Анастасії Біловус. Впр. о. Трешневський перевів молитву, а всі за ним голосно відмовили її. Тоді комітет 5 Відділу під проводом секретарки п-ні Галишин видав смачно зладжену вечерю. Слідувало слово „товстмайстра“, яка пояснила, чому справляємо ювілей і вшановуємо заслужених громадян. На їх важкому шляху належить їм признання за труд і зусилля. Ювілей збирають громаду для радісної зустрічі й тому не повинні давати доходу, а радше пожертви на загально-українські справи, як церква, школа й інше. Потім представила всіх членів родини Будзол, що були приявні.

Покликано до слова представників товариств, що висловлювали признання і складали побажання. Найбільше подобався віршований привіт п-ні Сіділо. Потім відчитано телеграми від п-ні Олени Логоцької, голови СУА, від п-ні Марії Бек, радної м. Дітройту, від Сестер ЧСВВ, вчительок школи й інших. Потім заговорив парох, о. декан Кнап і язсував важливість допомоги громадян церкві і школі, яка є нашою твердиною серед чужого оточення. Отець Трешневський зложив високо християнське і патріотичне побажання родині Будзолів. Вкінці діти — син Мирослав і дочка Оксана зложили батькам побажання. А старший син, що тепер в армії, прислав побажання листом.

Ювіляти вислухали спокійно всіх виступів, хоч нераз щира сльоза зворушення заблิสла в їх очах. Але прийшла черга, що й їм треба було промовити. Заговорила Павлина Будзол, добре всім відома

Із подружнього ювілею п-ва Павлини і Миколи Будзолів у Дітройті. По середині — ювіляти.

Branch 5 of UNWLA at Detroit, Mich., arranged a hearty celebration of the wedding anniversary of Mrs. Pauline Budzol, Vice-Pres. of UNWLA. Above, the party celebrating the occasion in center Mr. and Mrs. Budzol.

на герені нашого міста. Вона перше подякувала Господові, що дозволив їй дожити цієї хвилини, втішатись радощами родинного життя і працювати для добра України. Прирекла, що й надалі йтиме тим самим шляхом та сподіється дочекатись разом з усіми звільнення її з відвічного ярма. Потім промовив Микола Будзол, подякував усім, хто трудився коло свята й заявив, що й надалі йтиме тією дорогою, що й до тепер.

Слівом „Многая літа“ і піснею „Ой, у лузі червона калина“ закінчено ювілей. Комітет ювілею призначив 10 дол. на прес. фонд „Н.Ж.“

Свдокія Гиник

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Щедрівка

Як і минулого року, так і того наш Відділ пішов із щедрівкою дня 13. січня, не зважаючи на дошкульний мороз. Зібрались членки мп. Олена Свенціцька, Марія Мандибур, Наталія Дудинська, Марія Крамарчук, Марія Хоїна і Гуцал Катря, а їм до помочі прийшли студентки-пластунки Катруся Павлишин, Люся Мінкович, і Марта Березюк. Молодь нам завжди допомагає в усіх наших імпрезах і за це їм щиро подяка від нас! Коляду ми призначили на залишенців, але не могли забути про сплату Дому СУА. Зібрано разом 99.50 дол., з того 61 дол. на залишенців через ЗВАДКомітет, а

38.50 дол. на Дім СУА у Філадельфії. Щиро дякую всім, що нас так щиро приймали у своїх хатах!

Катря Гуцал, голова

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 20 Відділу

Дня 28. лютого зійшлися членки Відділу у Домі СУА. Голова п-ні Є. Новаківська відкрила збори молитвою. До президії вибрано п-ню Ірину Павликовську, як голову, а Л. Гриців, як секретарку. По відчитанні протоколу з минулорічних зборів приступлено до звітів управи. П-ні Новаківська язсувала, що головна праця Відділу була спрямована на допомогу. У звітному році Відділ перебрав патронат над садком у Новому Ульмі й через те реорганізував у себе ділянку суспільної опіки. Кожна членка мала знайти серед своїх знайомих 4-ох осіб, що зобов'язувалися б платити по 25 ц. місячно. Коли б усі членки були це перевели, тоді легко було б роздобути гроші на патронат. Збірка перед Різдом дала 217 дол., а якусь суму також продажа квітів перед Великоднем. Окрім того Відділ перевів один показ прикрас салаток, запросивши п-ню Ірину Кашубинську з Нью Йорку і наладнав співпрацю з 10 Відділом. Традиційно відсвяткував Щедрий Вечір, що збирає все членство за спільним столом.

Із звіту секретарки п-ні Бара-

нецької довідалися присутні, що Відділ начислює 56 членок.

Відділ відбув 10 сходинок, дві імпрези і 6 рефератів. Слідував звіт містоголови п-ні Л. Дяченко, яка була також делегаткою до Окр. Ради. Там її вибрано вих. референткою і від Окр. Ради вона увійшла до Шкільного Відділу УККА. Розказала також про працю цієї установи. П-ні Софія Герасимович, культ-освітня референтка подала, скільки рефератів відчитано на сходинах Відділу. Слідував звіт п-ні Ірини Кушнір, референтки суспільної опіки, яка додала точні дані до звіту голови.

Іменем Контр. комісії п-ні М. Чайковська подала до відома, що контролю знайшла книговодство в найбільшому порядку. Слідувала дискусія над звітами, яка спинилась на питанню, як закривувати членок. Це виявилось головно в ділянці суспільної опіки, де тільки 18 членок на всіх 56 перебрало на себе збірку на навчальну станицю. Звіт із праці для Фонду Пятсот зложила п-ні Герасимович. Членки охоче зложили жертву праці на ту ціль. Особливо успішно розвинулась праця над ляльками, яких виконали 60 штук. У цьому взяли участь пп. Іванна Федорів, Наталя Стефанів, Сенейко, Софія і Марійка Герасимовичі. Також вишивання знайшло охочих. Серветки виконали пп. Сенейко (4), Ракоча (6), Мірчук (6), Телепко (5), Качанівська (6). Хустинки вишили пп. Кочерган (4), Баранецька (6), Гриців (6). Гарні фартушки вишила п. М. Чайковська (5 штук), а чудові керамічні попелнички виконала мисткиня Юлія Миколаївська. Всі ці вироби мають бути виставлені на продаж на фестивалі Інтернаціонального Інституту.

Приступлено до вибору управи. До неї увійшли: п-ні інж. Лідія Дяченко, голова, п-ні Євгенія Новаківська, містоглова, п-ні Софія Баранецька, секретарка до писання карток, п-ні Ірина Кушнір, суспільна опіка, п-ні Юлія Миколаївська, реф. культ. освітня, п-ні Софія Герасимович, реф. Фонду Пятсот, п-ні Оксана Генгалю, референтка нар. мистецтва. До контр. комісії увійшли пп. М. Чайковська, Кочерган і Бережницька. Делегат-

Колядниць 24 Відділу в Елизабеті.

A group of young members of Branch 24 of UNWLA at Elizabeth, N. J., were caroling last January, collecting funds for a noble cause.

ками до Окр. Ради є пп. Е. Новаківська і М. Чайковська.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Свято в честь Ольги Басараб

Дня 10. лютого 23 Відділ явився на співаній Службі Божій, яку відправив о. Ярмак та у своїй проповіді змалював постать нашої жінки-героїні, згадуючи також тих 500, що в Кінгірі згинули за свободу. Всч. о. Бохневич відправив панахиду. О 2-гій год. відбулось у Нар. Домі свято. Відкрила його п-ні М. Ясінська гарним вступним словом. Слідувала деклямація п-ні Честух, яка вміло виголосила вірш „Молитва революціонера“ Потім п-ні М. Ясінська виголосила реферат про Ольгу Басараб і попрохала присутніх віддати українським жінкам-героїням пошану однохвилинною мовчанкою. Деклямації в честь Ольги Басараб виголосили пп. Кахній і Палер.

Слідувала легка перекуска. Під час того покликано до слова чільних громадських діячок. Промовляли п-і Ірина Козаченко, яка розказала про інших, незаних жінок-героїнь, п-ні Королишин описала теперішнє життя на рідних землях, п-ні Черіба підкреслила позитивні прикмети українського народу. Потім п-ні Нагайло, б. в'язень польських тюрем, розказала дещо із своїх переживань. Відспіванням гимну СВА закінчено це свято.

Ксеня Палер, секретарка

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Звіт із діяльності 24 Відділу

Праця Відділу пліла кількома руслами. Як першу згадаю про звязки і получену з тим пропаганду нашої справи. У березні відбуло панахиду і жалібні сходинок в честь 500 погибших, (про що появилась згадка у місцевій пресі), а потім розіслано резолюції у справі невільничої праці в СССР сенаторам і конгресменам стейту, а також до уряду у Вашингтоні. Окрім того вислано письмо у справі іміграційного закону. Дальше появилась у пресі згадка про базар 24 Відділу і вміщено світлину кількох членок. У передвиборчій акції восени 1956 дві наші членки брали живу участь, і то одна в республіканському, а друга в демократичному виборчому комітеті.

Секція суспільної опіки продовжувала збірку на фонд „Мати й Дитина“. Вислано дві пакки з одягом до Югославії. Виготовлено 3 ашуранси для наших родин у Німеччині. Відвідувано хворих по шпиталях. Розвинено моральну і матеріальну допомогу українцям в Елизабеті (не лиш членкам Відділу), користуючись можливостями місцевих установ, як відвідними дижурних у хворої, чи полагодженням прийняття у шпиталі чи сиротинці. Переведено збірку грошей на писанку для ЗУАДКомітету й для Інвалідів.

Культ. освітня ділянка займалась рефератами, що їх відчитувало під час сходинок. Спроваджено драматичний гурток Пластової станиці в Пасейку з виставою „На-

НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ 1957

вар Стодоля* Уладжено цілоденну прогульку над море і їзду автобусом на виставку у Нью Йорку, та спільну вечерю перед Різдвом, про що була вже згадка у пресі.

Господарський реферат Відділу стався збільшити приходи при помочі базарів та веденням закупного клубу. Переведено збірку на Дім Централі.

Організаційно Відділ проявив ініціативу, висилаючи делегаток на Окр. Зїзд у Нью Йорку, до місцевого Комітету і Комітету Міжнародної Жіночої Виставки в Нью Йорку.

До нової управи в 1957 р. увійшли: п-ні Марія Процак, голова, п-ні Ірина Левицька, секретарка, п-ні Марія Грета, касієрка, п-ні Анна Гнатюк, містоголова, п-ні Катерина Шпарун, фін. секр., п-ні Олександра Когут, культ. освітня референтка, п-ні Марія Полевчак, господарська реф., п-ні Ольга Граб, виховна реф., пп. Марія Хитра і Анастасія Гриб, суспільна опіка. До контр. комісії увійшли пп. Марія Луняк і Агна Кемпа. Делегаткою до Нар. Дому вибрано п-ню Анну Гнатюк, до Центр. Комітету пп. Юлію Стенфорд і Катерину Соснецьку, до відвідування хворих пп. Марію Крайц і Марію Френкевич.

Заклик Фонду Пятсот викликав у Відділі зацікавлення його шляхетною ціллю. Коли членки почувли про його завдання під час відвідин п-ні Л. Бурачинської у Відділі, порішили призначити на те осібну збірку. Хоч дув вітер зі снігом, проте зібрався гурт колядничок, що обійшли українську громаду. Це були пп. Юлія Стенфорд, Катерина Шперун, Катерина Рой, Олександра Когут, Марія Процак і Юлія Полянська. Коляда дала гарний вислід, а звіт із неї подамо в черговому числі.

Ірина Левицька, секр.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Річні збори 25 Відділу

Дня 10. лютого зійшлися членки Відділу. На збори прибула містоголова Гол. Управи п-ні Катерина Мураль. По довгих нарадах вибрали таку управу: п-ні Анна Модний, голова, п-ні Ева Горшко, містоголова, п-ні Евфро-

зіна Свідрик, касієрка, п-ні Катерина Павлишин, рек. секретарка. Нововибрана голова подякувала за вибір і закрила збори.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Андріївський вечір

Ще в грудні м. р. урядили оба Відділи 30 і 33 для своїх членок і їхніх родин Андріївський вечір. Спонукала до цього обі управи думка, щоб краще зжитися між собою, пригадати, а то й показати давні звичаї. Дружній, веселий настрій вечора уділився присутнім, коли п-ні Я. Данилевич, як голова 33 Відділу, зясувала джерело тих звичаїв, а кілька дівчат демонструвало числення коликів у плоті (при гавканні пса), чи виливання воску, кладення вареників, які годна собока змігала з тарілок. Гамірно й весело було, бо гарні коляди доповнили програму. Чистий дохід імпрези у висоті 100 дол. призначено на будову пам'ятника Лесі Українки. Добра воля і жертвенна праця обох Відділів гарно зорганізували цей вечір, що приніс моральний і матеріяльний успіх.

Щедрий Вечір

Щедрий вечір, добрий вечір тобі, пані господине! співали членки 33 Відділу дня 26. січня при гарно прибраних столах і засіли дружньо до традиційних страв. На святі був прийвний парох гр.-кат. церкви о. монсіньор Гресько і перший промовив із побажанням для товариства. Господиня свята, голова п-ні Ставнича щирими словами подякувала о. парохові, а все закінчило грімке „многолітство“. Святочний настрій уділився всім при співанні коляд і щедрівок, а спізнені гості скоро включились до веселого гурту.

Доходом із вечора сумою 59.16 кол., ми започаткували Фонд 500.

Свято Жінки-Героїні

Знання, хотіння і багато доброї волі треба мати людині чи гурткові, щоб спільно зорганізувати імпрезу, концерт, академію. Таке й виявили Злучені Жіночі Організації Клівленду, коли дня 17. лютого влаштували Свято Жінки-Ге-

роїні. Воно у нас не лиш популярне, а зворушує кожного, бо що ж є більше цінне, як людське життя, зложене на жервеннику Батьківщини! Але помимо того свята в честь Жінок-Героїнь повинні бути бадьорі і мають показувати нашої молоді, якої цінною є воля народу, коли ради неї ішли і далше йдуть його діти на певну смерть.

До Свята Жінки-Героїні приступили у Клівленді 30, 33 Відділи СУА і Відділ Укр. Зол. Хреста. Сувора декорація сцени з пам'ятником у честь Жінки-Героїні з горіючим вічним вогнем, салют стійки, хвилинка мовчанки, зложення квітів сеніорками жіночих організацій і пісня „Ви жертвою в бою“ започаткували свято. Доповіль членки СУА п-ні Н. Голембйовської вела думки присутніх світляною ниткою крізь історичний розвій України. На цьому тлі виростили жінки України — матері, політики, фундаторки, вчені, мистці, а врешті борці. Скільки розуму, досвіду, любови виказували ті жінки і як щиро й тепло оформила їх історію доповідниця! Миллий сольо-спів, гарна деклямація і фортепіянове сольо молодих, майбутніх членів жіночих організацій доповнили першу частину вечора.

Слідувала інсценізація, яку самочинно підібрала й поставила п-ні В. Кавка, членка УЗХ, видвинула світлі жіночі постаті з рядів УСС. Софія Галечко, Ольга Басараб, Олена Теліга, Віра Бабенко, звязкова повстанців УПА і одна з 500 у Кінгірі — своїми постатями пригадували невмірущі вчинки. А задумана жрекиня на сцені при пам'ятнику віщими словами звернулася до живих, кажучи: — Що ви зробили і робите для спільноти? Зворушливий кінцевий фрагмент, що славою минулого кликав до праці, до волі народу.

Дохід із свята призначено на Фонд Пятсот. **Іванна С.** прес. реф.

КОГОВЗ, Н. Й.

Річні Збори 34 Відділу

Дня 3. лютого голова Відділу п-ні Зиновія Білас відкрила збори молитвою. Предсідницею зборів вибрано п-ню Дарію Кендзер-

ську, а секретаркою п-ню Надію Касіячук.

Слідували звіти секретарки, касієрки, референтки суспільної опіки та контр. комісії. За 1956 р. Відділ відбув 8 сходин, а два рази сходини управи. Відчитано 5 рефератів та влаштовано „ялинку“. Голова контр. комісії знайшла книги в найбільшому порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії.

Приступлено до вибору нової управи. На внесок п-ні О. Бачилської затверджено давню управу з левеликими змінами. І так до управи увійшли: п-ні Зиновія Білас, голова, п-ні Ксеня Кухар, місто голова, п-ні Надія Касіячук, секретарка, п-ні Ярослава Ракоча, скарбничка, п-ні Анна Гогота, культ.-освітня референтка, Стефанія Кушнір і Софія Мілян — суспільна опіка. До контр. комісії увійшли: пп. Олена Бачинська і Ольга Коник. **Анна Гогота** культ.-освітня референтка

ЛЕНСІНГ, МИШ.

Коляда 38 Відділу СУА

Наш Відділ придержується української традиції і ходить щороку колядувати. Наші жертводавці вітають щиро колядниць і жертвують радо, коли почують про наші цілі. Цього року заколядували в Джексоні й Албїоні 92 дол., які призначено на фонд „Мати й Дитина“, на пресовий фонд „Н. Ж.“, на УККА, на Інвалідів, на Фонд 500 і на прес. фонд „Народної Воли“. Список жертводавців подаємо на іншому місці.

Складаємо щирю подяку п-ву Пилипчукам за їх труд, а також п-ву Мальованим, що возили колядників. А жертводавцям із Джексону й Албїону щире спасибі! **Анастасія Забродська**

3 ТОВАРИСЬКОГО ЖИТТЯ СУА

Подружній ювілей

Дня 3. березня сходини 42 Відділу у Філадельфії закінчились несподіванкою для довголітньої членки Відділу п-ні Анни Бутрин. Ще її покійна мати Доміцелля Свистун була членкою 42 Відділу. Анна Бутрин народилася вже в

Америці, де покінчила школи й працювала телефоністкою до свого одруження. У 1932 р. вийшла заміж за Василя Бутрина. У 42 Відділі вона вже 23 роки членкою і входить кілька разів до уряду, а її сестра п-ні Марія Демяник очолювала його.

Голова Відділу п-ні Пашук зложила ювілятці щирі побажання. Членки відспівали Многая Літа, а п-ні Мицишин подала ювілятці коровай, що його спекла. З черги членки Відділу вручили їй подарунки, а голова СУА, п-ні Олена Лотоцька, зложила їй побажання. Слідувала перекуска, а на кінець ювілятка подякувала за увагу.

М. Демяник

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Свято Української Жінки-Вязня

Підготову Свята започаткувала Окр. Рада СУА ще у грудні, а дня 19. січня запрошено інші жіночі організації (6 і 47 Відділи СУА, Український Золотий Хрест, Сестрицтво Пресв. Богородиці, Сестрицтво при Церкві св. Покрови) на спільне засідання й устійнено програму Свята Української Жінки-Вязня. У церковному бюлетені афішах, летючках, повідомленнях до всіх організацій, оголошеннях у пресі й місцевих англомовних щоденниках запрошено громадянство віддати поклін тіням героїнь і згадати героїчну поставу наших сестер-в'язнів.

Свято Української Жінки-Вязня попередили молебні в українських церквах Рочестеру. Дня 24. лютого о год. 5 у великій залі Укр. Амер. Клубу, голова Окр. Ради п-ні Крамарчук засвітила „вічний“ вогонь перед написом „Героїням“, а публіка вшанувала їх пам'ять хвилиною мовчанки. Пластуни і пластунки держали почесну варту. Укр. Нац. Хор відспівав американський гімн і тим свято відкрито.

Розсунулась завіса і показала живий образ укладу пп. Карабіневич і Костинюк. По середині символ закутої у кайдани України, а коло неї жінки-в'язні і біловолосий дідусь-кобзар, що оспівував її долю. До цього хор, уставлений по боках сцени відспівав „Псалом“.

Закрилася завіса. Тишина на за-

лі... Сотні думок зіллялись в одну — „О земле рідна, кровію ізлита“...

Пані Андрушин англійською, а пані Крамарчук українською мовою представили головну доповідницю свята, визначну діячку та радну м. Дітройт, п-ну Марусю Бек. У своїй промові п-на Бек полинула на рідну землю, змалювала трагічну смерть Ольги Басараб, задержалась на героїчній жертві наших 500 сестер у Кінгрірі і закликала в ім'я тих жертв і посвяти нашу імміграцію до об'єднання сил проти червоного ката України! Своїм мистецтвом слова, глибокими думками полонила увагу біля 500 людей. Невгаваючою бурєю оплесків дякувала публіка за палкі слова доповіді.

Потім Укр. Нац. Хор відспівав „Бабусю“ Повалячека, і „Весняний День“ Недільського. Вірш „Поклін Жінкам“ виголосила помистецьки артистка Люба Бохан.

По короткій перерві слідував монтаж із життя українок на засланні, пера й постанови артистки Люсі Барвінок-Карабіневич. У понурій кімнаті бараку починається розмова 11 жінок, що розказують про свої трагічні переживання. Впадає НКВД-ист і забирає на допит молоду жінку, бо на праці говорила про якийсь „таємні“ справи. Дальше жінки-в'язні пишуть листа до української еміграції і передають німкою, що звільнена йде у вільний у світ. Закінчує це реальний привид України і хор співає „Ще не вмерла“ Сцена викликала сльози на очах усіх, що її глибоко пережили.

Слідувало прийняття в честь достойної нашої гості. Звідомлення про це подамо в черговому числі.

Свято Української Жінки-Вязня слід зачислити до найбільш успішних імпрез нашої громади. Мистецьке виведення програми, оформлення сцени, спільна праця організованого жіноцтва, достойна гостя п-ні Марія Бек, вщерть вивовнена зала — це великий громадсько-політичний здобуток організованого жіноцтва й нашої громади. Імпреза стала виявом наших духових сил і стала доказом, що наш осередок має всі дані здобути передове місце в громадсько-політичній праці для добра поневоленої Батьківщини. **С. Онуфрик**

НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ 1957

Її Нью Йорк

— Тут Христа — могла нарешті вимовити після того, як відтіля двічі крикнули „гело! гело!“ — Пані Ево, чи пам'ятаєте мене...? Це такі давні часи, як ви мешкали у нас у Станиславові... Ви кликали мене П'явкою... Я була, здається, дуже влізлива... — і тепер також, і тепер також — думала одночасно. Крутила шнур, заливав її піт у духоті телефонної будки.

Відкілясь пролунало здивоване:

— Хто-хто? Хто? А-а! Христунчик! Так? Де ж ви є?

— У пристані... Я тільки-що приїхала з Європи. Батьки мусіли ще залишитись. Просвічення рентгенівським промінням виявило у батька давню хворобу легенів... Про неї давно забули. Але тепер виявилось, що через те не може виїхати. Принаймні наразі... Еміграційна влада не погодилась, щоб я чекала на батьків... Я не платила дороги, я мусіла підкоритись... Ви напевне знаєте, що там діялося і діється в Європі, і взагалі в краю... Тут мала вийти мені назустріч моя приятелька...

Говорила ніби неприємна, говорила щось неважне і непотрібне, а те найважливіше ніяк не могла вимовити. Почувалася, як людина, що не зміє пливати, яку вкинули у глибоку воду. Вона чекала, вона сподівалася, що Ева сама догадається запропонувати їй свій дім. Замовкла і наслухувала.

— О, це сумно! — сказала вона тільки.

Тепер Христа відразу зробила стрибок у холодну воду.

— Пані Ево! Чи я не могла б заїхати до вас, хоч на пару днів...?

Ух...! Нарешті сказалося! Мусіла перевести віддих, немов відбула дорогу на шпиль. Причайлася, чекаючи відповіді. На другому кінці дроту панувала тиша.

— Пані Ево — відважилася знову — Я розумію, це...

Ева відповіла сміючись:

— До нас? Прошу! Я власне думаю, що у нас нема зайвої спальні. Чоловік і доня...

Зайвої спальні! У переходах війни і післявоєнного буття, забула, що люди на світі мають ще окремі спальні. У Мюнхені мешкала з батьками в одній кімнаті. У побомбленому місті важко було знайти помешкання, а якщо б і знайшов був, батько не міг його оплатити. До табору для ДП не хотів іти, бо був певен, що його муза не стерпіла б спільного кітла, дарованої одежі, сварок, стиснених на малому просторі, людей. У Бремені, чекаючи в перехідному таборі на корабель до Америки, Христа перебувала на залі, де було дванадцять дівчат. Так, так, могла забути, що люди на світі мають окремі кімнати і благословенне, приватне життя!

— ... чоловік риболовить десь на океані а Діна теж поїхала на побережжя... — вчула Евині слова.

Вийшла з телефонної будки витираючи зрошене потом чоло.

„Зараз заїде за мною!“ — заявила урядовцеві ЗУАДК-у всміхаючись щасливо. Телефон за нею дзвонив, домагаючись доплати за розмову.

„Зараз! — повторив урядовець. — Це потриває найменше годину, як не дві! Вона мешкає під Флашінгом, це далеко!“

„Як, це не Нью Йорк?“ — спитала розчаровано.

III

— Я? — перепитує Христа пана Бордо. — Так, я у них зупинилася.

Адвокат підводиться, але дрібний голос телефону не дає йому відійти від письмового стола.

— Пробачте, — звертається він у міжчасі і до Христі і знову заглиблюється у фотель.

— Прошу, прошу — впевнює вона його і це має бути відзеркаленням її безтурботної байдужости до справи, на яку чекає. Стримує себе, щоб не витягнути пудерничку і поглянути на своє обличчя. Напевно світиться, як нові меблі. Слова адвоката сколихнули втихомиреним плесом її почуттів і з дна душі відразу підіймається намул. Відкілясь з'являються оборонець і прокурор і починають палку розправу. Тихо, досить, тихо — домагається Христа, немов справді має до діла з живими людьми. Але оборонець палко доказує: Вона не винна! Ні! Ні! Даремне оскарження! Вона мала право зробити так, як зробила! Вона не обороняла себе, вона думала тоді про всіх!

„Та почекайте — знову промовляє Христа ніби до живих людей. Ніхто ще мене не оскаржує! Що за видумка!“

— Але буде! — кричить прокуратор. — Ясно, що буде! Ти кинула каменем в ту, що подала тобі хліб! Того тебе тут покликали! Зараз побачиш! Такі речі не проходять безкарно!

„Боже, — підносяться відханням Христині груди, — щоб уже нарешті знати в чому справа! Кінця нема цій телефонній розмові!“ У голові вирує від минулих, тільки що нарушених переживань. Бачить Еву в порті. Була це літня дама, якої не пізнала. В свою чергу, Ева дивилася кудись низом, шукаючи маленького Христунчика. Привітала її широко. „Подумай, яка велика панна, подумай!“ Закидала її питаннями про маму і тата. Сама провадила довге, тихойдуче авто. Ще тепер виразно чує ці слова, що їх тоді сказала до неї:

„Як мій чоловік питає тебе чим ми приїхали, не кажи, що автом. Добре?“

„Не хоче пан інженер, щоб ви провадили? Я не зраджу, очевидно“.

„Він тремтить за мене. Але не має рації“.

Христа була півпритомна з утоми і надміру вражень. Не надала тим словам глибшого значення. Забула про них того ж таки вечора. На жаль, забула.

— Справі, — каже адвокат, відложивши слухальце і одним словом вириває її з минулого. — Ми, американці, від ранку до вечора маємо якісь спра-

ви! Діяльний народ! Завжди кудись спішимося, якби боялись, що можемо чогось не дігнати!

— Треба їх скоротити! — піддає думку Христя в той час, як адвокат простує до огнетривалої каси в кутку своєї канцелярії.

— Що? Справи? — повертається він до неї. Ні-і! Вони мають сенс, їх не треба змінювати! Бачите, існують справи, які приносять нам гроші. Така справа називається „праця“. Інші справи відносяться до нас, як до громадян цієї прекрасної країни. Це „обов'язок“ Мусимо і любимо його виконати. І врешті третя справа — це улюблена розвага, яку виконуємо залюбки. Видаємо на неї гроші, які одержали за справи число один і не маємо ніякої користі. Але маємо задоволення. Такі ми, американці!

— Я ще щось могла б сказати про американців — відважується Христя і помічує, як він накручує якісь літери в малому замку огнетривалої каси.

— О, я думаю, що ще багато чого можна б сказати! — сміється пан Бордо. Прону, кажіть, цікаво послухати!

Це відноситься теж до англійців каже вона. Витягає шию, щоб побачити, що саме виймає з каси адвокат, але відчинені двері заслонили перед її зором усю їх середину. — Це відносно письма. . . хочу сказати, що американці і англійці пишуть „я“ з великої літери. Це виглядає так, що кожен вважає себе найважливішим на світі! В українців „я“ це остання літера в абетці!

— Та невже?! Це неправильно на мою думку. Кожне „Я“ справді найважливіше, бо воно — життя, одне і неповторне! У нашої спільної приятельки Еви це „Я“ з великої літери з'єдналось було з тим „я“ з кінця абетки! Повірте, так було. До речі: Як вам там було подобалось? Чи Діна не солодка дитина?

Благословила Нінку в тих днях, охоче простила їй провини супроти неї, — має Христя готову відповідь, але щось стримує її признатися в тому. Мов із отуманеною головою, цілком зачарована ходила в тих днях. Нові враження сипались на неї з несподіваним розгоном. Сприймала їх ніби увісні, втомлена новиною.

Евин дім насував їй думку, що попала просто до мільйонерів. Їй було б дивно, якби хто був сказав, що мільйонери мають на багато більше. На травниках перед домом рухомий вужик сам скроплював граничку. Рожі пнялися по стіні гаражу і цвіли вздовж стежок. У кімнатах пухкі килими глушили кроки, якісь зелені пташенята літали по веранді і говорили англійські слова, а навіть речення. На кімнатного собаку витрачали гроші, щоб тільки прийшов до здоров'я.

Колишнє помешкання батьків на вулиці Білінського в Станиславові, а потім на Богданівці у Львові з своєю скромною красою і вигодою майже затерлося було в її пам'яті. Найбільше знане було життя у валізці, в товарних вагонах, що везли її все даліше від рідної землі, речі без значення, краси і тривалости. Єдиний малий килимок маминої роботи, свідок давнього життя, що ним прикрашували всі стіни, се-

ред яких не приходилось їм тільки перебувати, насував думку про колишнє замилування до краси.

Усе було нове для неї. І був нарешті дім, хата. Це так прекрасно мати хату! Бігала від долішніх кімнат до горішніх, притягалася до меблів, залюбки відбирала від Еви пилосос і, змінюючи щіточки, наводила чистоту у цілому помешканні. Для неї відступили бібліотеку. Дві стіни були там повні книжок, у кутку стояла величезна земна куля, під третьою стіною стояла лежанка і столик із якимись записками, чистим папером і приладдям до писання.

„Це царство мого чоловіка, — сказала Ева. У пристані вона не пізнала була Еви, це була якась інша жінка, цілком не схожа на ту, що хоч замрячено, але все ще була в Христиних думках. Але тепер відживав її усміх, голос, мова, хоч і мала якийсь новий звук, чи наголос. Він усе тут щось шукає і записує. Працює над якимсь винаходом. Але це нічого. Він може взяти потрібні йому книжки і зійти вниз до їдальні, чи вітальні і там працювати“

„Це неміло — признала Христя. Трохи вона боялася зустрічі з тим незнайомим інженером, якого улюблену кімнату вона саме займала. — Я могла б спати на веранді, тепер тепло, справді“

„О, нічого! Не турбуйся. Підшукаєш помешкання, як вже остаточно устійнять виїзд твоїх батьків. А бібліотекою не турбуйся, мій чоловік є, вері ізі гоінг, вері ізі ту пліс!“

Знову довкола неї була якась інша чужа мова. Досі була польська, чеська, словацька, німецька. Усі по черзі мусіла вивчати. Але досі вона трималася оподалік десь на вулиці, в урядах, у школі, була поза межами їх домашнього вогнища. З хвилиною, як повернулися Діна й інженер, увійшла у хату, звучала довкола, вдиралася в уха. Вона втомлювала, постійно напружуючи її увагу. Чула її, коли була вже в ліжку і все довкола затихало, бо тоді вона повторялася в думках. Так вона намішувалась у пам'яті і набирала значення. Скупе знання англійської мови зо шкільної лавки відполірували, очистили і примінили до щоденного вжитку. Тоді вона ще не усвідомлювала собі, що ця мова стане для неї ключем, який відкриє їй двері до скарбів знання. І немала заслуга в тому була Діни.

Діна була ніби струнке деревце, що ним не хлітала ще буря, молоденька сарна, яка не чула стрілу мисливця. Не виявила супроти Христі забагато уваги і ніякої цікавості. Христя чекала питань, відкіля вона, як там і таке інше, питання які ставила їй Ева. Але цього не було. Діна сказала їй тільки, що радо її бачить, але відразу зайнялася телевізором і своїми справами. Мала гостину-несподіванку у своєї приятельки, якій треба було принести якийсь дарунок, хотіла купити собі нашійник і кульчики, що їх бачила на п'ятій евені в Нью Йорку, роздумувала яку саме працю взяти їй на ці тижні ваканцій, щоб вона могла купити собі, що саме хотіла. Найбільшою її турботою була, щоб не прибула хоч півфунта на вазі. Потрапила проводити цілі години поліруючи свої нігті, добираючи зачіску до лица, примірюючи сукню. Її не можна було розжалувати чиеюсь бідою.

(Продовження буде)

ІЗ ДИТЯЧИХ ВИДАЊ

Вуйко Квак: Пригода з ведмедиком. Пластова Бібліотека ч. 3. Клівленд, 1956. Видання І. Куреня Пласт. Сеніорів ім. С. Тисовського. Ст. 16.

Пригода, що трапилась дівчинці Наталочці і її медведикові, послужила за сюжет до цього дитячого оповідання. А що медведик — це найлюбіша дитяча забавка, то оповідання знайде зрозуміння, голов-но у менших дітей. На кінці автор додав коротке пояснення про цього „короля українських звірів“, що живе тільки у глибоких лісах.

Оповідання гарно ілюстроване. Як ілюстрації, так і друк дуже легко доступні, так що книжечку зможе прочитати й дитина, що тільки що вивчила наше письмо.

Л. Б.

ДО НАШИХ ЧИТАЧОК У КАНАДІ

Передплату з Канади прохаємо присилати грошовим переказом, а не чеком, бо при виміні втрачаємо.

Адміністрація „Н. Ж.“

Перша Німецька АПТЕКА ГАВСМАНА

основана на довголітнім довірю клієнтів і совісній праці власника та персоналу

виготовляє ЛІКИ на всякі рецепти з найновіших середників та специфіків, має на складі готові ліки й лікувальні зела імпортовані з Європи та інші дрогоерійні товари й препарати, як косметика, європейські термометри, води до волосся, гормоновий крем тощо.

Виконує замовлення поштою і висилає ліки до Європи.

HAUSMANN'S PHARMACY

6th & GIRARD AVE., PHILADELPHIA 23, PA.

Дижур Аптеки також у неділі. Розмовитись можна по-українськи.

Телефони: MA 7-2143 і MA 7-7707

СВОЇХ ПОКУПЦІВ І ПРИХИЛЬНИКІВ

ІЗ СЕРДЕЧНИМИ ПОБАЖАННЯМИ ВЕСЕЛИХ СВЯТ

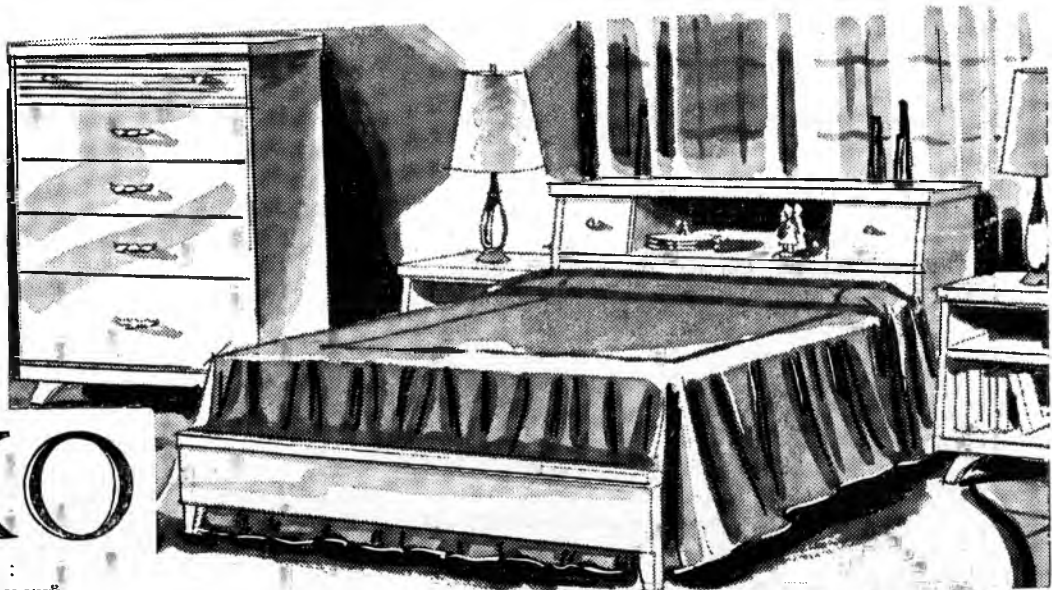
Воскресення Христового

вітає

ОДИНОКА
УКРАЇНСЬКА
КРАМНИЦЯ
З МЕБЛЯМИ
Й ЕЛЕКТР.
ПРИЛАДДЯМ

ЕКО

Власники:
І. Щупаківський
О. Луцький
Д-р І. Павлічка

8th St. & Girard Ave., Philadelphia 22, Pa. Tel. PO 4-2556

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Ст. 2 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори з жіночих сорочок на східньому Поділлі